

Levon

มม น้อง นักอ่าน พระ เจ้า

전지적

독자시점

sing
N
song

เสียง

BLACKBOX

วาด

8 hours

แปล

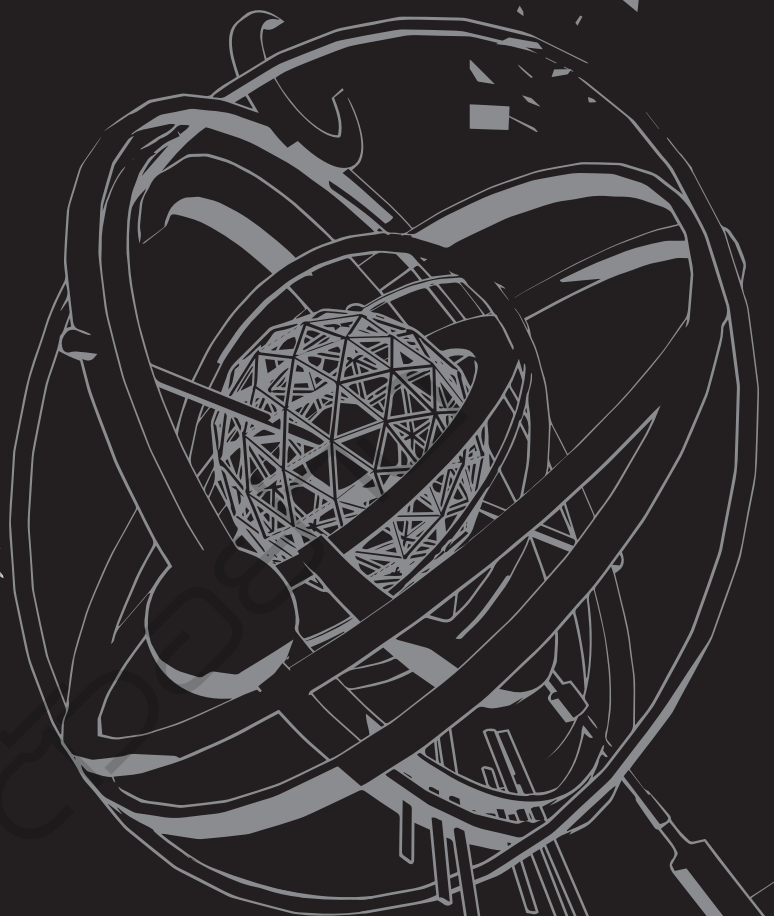
9

Levon

มุมมอง นักอ่าน พระ เจ้า

독자시점
전지적

9

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 9

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้

หนังสือยากๆ ยังต้องอ่านตั้งหลายรอบกว่าจะเข้าใจไม่ใช่เหรอ

- sing N song

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรรักษ์

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 9

전지적 독자 시점

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

OMNISCIENT READER'S VIEWPOINT

By sing N song

Copyright © 2020, sing N song

Thai Translation Copyright © 2022, AMARIN

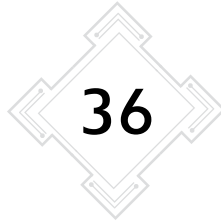
All rights reserved.

Thai translation rights arranged with sing N song c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5339-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ไจรต์น์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ รสริน อ่อนน้อม • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ออกแบบกราฟิกปก Enfer De Hell • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
ซัปปอดเตอร์ จินดารัตน์ ธรรมรงฤทธิ์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ OneFineDay
พิสูจน์อักษร ลดาญุ พัดเย็น • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละขอ

เส้นขอบฟ้าแห่งเรื่องราว (I)

โดมกรุงโซลในวันนั้น ตกอยู่ในแสงสว่างจ้าจนทำให้ตาพร่า

[ใครบางคนได้ทำการเคลียร์ชั้นรีโอหลักที่ 10]

[ยินดีด้วย คุณผ่านชั้นรีโอที่ 10 แล้ว]

ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ดวงดีหลบหนีพวกผีดิบแล้วซ่อนตัวอยู่ตามซอกหลืบในโดมกรุงโซล หรือผู้คนที่พยายามอย่างหนักอยู่ในชั้นหนึ่งและชั้นสองของปราสาทหิมะ วันนั้นอวตารทั้งหมดที่ทำทุกวิถีทางเพื่อเอาชีวิตรอดจากภัยอันตรายของชั้นรีโอต่างก็ได้ยื่นข้อความแบบเดียวกัน

[คุณได้รับความสำเร็จ 'อิสราฟของโดมกรุงโซล']

อิสราฟ ผู้คนทั้งหลายไม่อาจเข้าใจคำคำนั้นได้เลย แต่ร่างกายของพวกเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ากลับกำลังแสดงออกซึ่งความเข้าใจต่อคำคำนั้น แชนชาไปหมด นัยน์ตาเบิกกว้าง ริมฝีปากสั่นระริก

[คุณสามารถหลบหนีออกไปนอกโดมกรุงโซลได้]

ความปรารถนาอันยาวนาน ในที่สุดก็กลายเป็นความจริงเสียที

ผู้คนทั้งหมดจากชั้นหนึ่งและชั้นสองของปราสาทหิมะพากันเคลื่อนย้ายออกมานอกปราสาทพร้อมกัน และพวกเขาก็ประจักษ์แจ้งต่อทัศนียภาพเดียวกัน ปราสาทหิมะที่พังทลายลง

ฝันร้ายที่เคยเข้าครอบงำทั่วโดมกรุงโซลพังทลายลงมาราวกับปราสาททราย เพียงครู่เศษซากเหล่านั้นก็สลายกลายเป็นผุยผงปลิวไปกลางอากาศ ผู้คน

เหม่อมองภาพนั้น ขณะเดียวกันก็ตกอยู่ในภาวะความเศร้าที่ไม่อาจรู้ได้ว่าเพราะอะไร

“จบแล้วสินะ”

ใครบางคนกล่าวเช่นนั้น

“ออกไปได้...มีชีวิตรอดแล้ว...”

“นรกจบแล้ว!”

ใครบางคนสังหารณได้ถึงจุดจบของโศกนาฏกรรม

รางวัลพร้งพรวงมาจากกลางอากาศ ผู้คนต่างมีสีหน้ายินดี แม้ว่าโศกนาฏกรรมนี้อาจจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง แต่อย่างน้อยตอนนี้พวกเขาก็สามารถดื่มด่ำกับอิสรภาพได้ ทว่าไม่ใช่ทุกคนที่รู้สึกแบบเดียวกัน

“...ลูกตกจะเป็นยังไงต่อไป”

สมาชิกกลุ่มของคิมดกจาหลบหนีออกมาจากปราสาทหมีฟ จองฮิวอน อีฮยอนซอง อีจีฮย เกกพิลดู อีกิลยอง ชินยูซึง ฮันซวยอง...ผู้คนที่มีชีวิตรอดมาได้เพราะคิมดกจา ผู้คนที่ติดหนี้บุญคุณคิมดกจา

“ไม่มีใครรู้เลยเธอ ใครก็ได้ช่วยบอกอะไรหน่อยสิ ได้โปรดเถอะ! อาจารย์! ลูกตกจะเป็นยังไงต่อไป!”

สมาชิกกลุ่มอาศัยสถานการณ์ของตนเองมองหาคนที่จะมาช่วยอธิบายเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาเข้าใจได้ แต่คนเพียงคนเดียวที่สามารถตอบพวกเขาได้กลับเอาแต่นั่งเงียบไม่ยอมปริปาก ยูจุงฮยอกปิดปากแน่น เหม่อมองปราสาทหมีฟที่พังครืนลงมา

คิมดกจาเคยอยู่ที่นั่น และคิมดกจาก็ตายที่นั่น

ยูจุงฮยอกทำได้เพียงมองภาพตรงหน้าด้วยแววดาไรจิตวิญญาณพลางตอกย้ำตัวเองถึงความจริงที่ว่านั่นอยู่ช้าๆ

คิมดกจาตายแล้ว

“คุณยูจุงฮยอก! พุดอะไรบ้างสิครับ! ขอร้องล่ะ!”

ยูจุงฮยอกมองอีฮยอนซองที่เขย่าตัวเขาไม่หยุดด้วยใบหน้าเหม่อลอย

ไม่ว่าจะในการย้อนกลับรอบที่ 1 หรือรอบที่ 2...เขาก็ไม่เคยเห็นสีหน้าแบบนี้ของอีฮยอนซองมาก่อนเลยสักครั้ง สีหน้าของสมาชิกกลุ่มยามสูญเสีย

คนสำคัญไป แลละที่ยูจฮยอกจะจดจำไม่ได้ เพราะคนที่มักจะต้องแสดงสีหน้า พวกนั้นออกมาคือตัวเองอยู่เสมอ คนที่ต้องลั่นหว้งอยู่ต่อหน้าโศกนาฏกรรม ทั้งหลายและเหลือรอดเป็นคนสุดท้ายมักจะมีแค่เขาเพียงคนเดียว

แต่ชีวิตรอบนี้กลับต่างออกไป ผู้คนมากมายยังคงอยู่ข้างกายเขา คนอื่นๆ กำลังเผชิญหน้ากับความตายของใครคนหนึ่งไปพร้อมกับเขา

“คุณยูจฮยอก!”

“อาจารย์!”

ทุกคนกำลังมองมาที่เขา สีหน้าแว่วอนอยากให้เขาบอกว่ามันยังไม่สายเกินไป ทว่าคำตอบที่ยูจฮยอกสามารถตอบกลับทุกคนที่มีสีหน้าเช่นนั้นได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว

“ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

การทำลายความหวังสุดท้ายที่เหลืออยู่ แม้ว่ามันจะน่าสลดใจเพียงใด ทว่านั่นเป็นหน้าที่ที่เหลือไว้ให้ยูจฮยอกต้องลงมือทำ

“คิมดกจาจะเป็นยังไง...ฉันเองก็ไม่รู้”

อันที่จริงเขาสามารถบอกได้มากกว่านั้น บอกออกไปว่า ‘เนเรศออกจากซินาริโอ’ คืออะไร บอกข้อมูลที่เขารู้ให้ทุกคนได้รู้ สนองตอบความหวังอันแสนเลือนรางที่ไม่รู้ว่าจะเป็นไปได้หรือเปล่า แต่ยูจฮยอกไม่ได้ทำเช่นนั้น

เพราะเขารู้ดีว่าหากบอกเรื่องพวกนั้นออกไป มันก็เป็นได้แค่การขยายความคำพูดหนึ่งให้พวกสมาชิกกลุ่มได้ฟังเท่านั้น คำพูดที่ว่า

‘คิมดกจาตายไปแล้ว พวกแกไม่สามารถทำอะไรเพื่อคิมดกจาได้อีก’

คำพูดบางคำไม่พูดออกไปกลับจะสื่อถึงความจริงใจมากยิ่งขึ้น บางคนยอมรับความเจ็บปวดของยูจฮยอก บางคนปฏิเสธมัน แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาทั้งหมดก็เข้าใจความเจ็บนั้น

“พี่ดกจาบอกไว้ไม่ใช่หรอครับ! บอกว่าตัวเองจะไม่ตาย! บอกว่าจะฟื้นกลับขึ้นมาอีกครั้ง! แล้วทำไม...!”

“คุณยูจฮยอก! ได้โปรดบอกวิธีช่วยเหลือคุณดกจามาเถอะครับ!”

แม้ว่าอีกीलยงกับอียอนซองจะร้องตะโกนแว่วอนแค่ไหน ยูจฮยอกก็ทำเพียงส่ายศีรษะ หากมีวิธีใดช่วยชีวิตคิมดกจาได้ ตัวเขาคงลงมือทำไปแล้ว

แต่เขาทำไม่ได้

ไม่ใช่แค่เขาคนเดียว ไม่ว่าใครก็คงเหมือนกันหมด

[กลุ่มดาว ‘นักโทษรัดเกล้าทองคำ’ จมดิ่งสู่เวียงความว่างเปล่า]

[กลุ่มดาว ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’ หิ้งตัวลงนอน]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ตัวตลกผู้กินได้อย่างสิ้นไร้แห่งซอแอ’ หักพู่กันทิ้ง]

[กลุ่มดาว ‘เทพแห่งเมรัยและความรื่นเริง’ มองแดนนรกด้วยความร้อร่น]

...

[เหล่ากลุ่มดาวบนคาบสมุทรเกาหลีรู้สึกเสียใจต่อความตายของกลุ่มดาวกลุ่มหนึ่ง]

[เหล่ากลุ่มดาวบนคาบสมุทรเกาหลีจะจดจำนามของคนผู้หนึ่ง]

ยูจุงฮยอกไม่เคยเห็นกลุ่มดาวจำนวนมากมายครุ่นคิดคำนึงถึงใครคนหนึ่งมาก่อนจนกระทั่งตอนนี้ ภาพที่ผู้แสนเยอหยิ่งจองหองพวกนั้นแสดงความรู้สึกอื่นที่ไม่ใช่ ‘ความอึดอัดใจ’ หรือ ‘ความพึงพอใจ’ ออกมา

ราวกับพวกเขาเองก็เพิ่งจะได้รู้จักความรู้สึกเหล่านั้น

ท้องฟ้ายามราตรีที่อาบย้อมไปด้วยแสงสว่างระยิบระยับกำลังทอประกายเจิดจรัสยิ่งกว่าการย้อนกลับครั้งไหนๆ ของเขา

ความโศกเศร้า ความรวดเร็ว ความสิ้นหวัง ความอาลัย...

ท้องฟ้ายามราตรีที่เรียงรายไปด้วยนิยามต่างๆ มากมายนับไม่ถ้วนกำลังส่องแสงอย่างน่าสงสาร บางทีคิมดกจาอาจจะเป็นความหวังสำหรับพวกเขาก็เป็นได้ ความหวังที่จะแสดงให้เห็นถึงเรื่องราวอื่นซึ่งแตกต่างไปจากเรื่องราวที่พวกเขาเคยได้ประสบพบเจออะไรบางอย่างที่จะช่วยนำพาความเปลี่ยนแปลงมาสู่ <สตาร์สตรีม>

‘ไม่ใช่ว่าจะไม่มีวิธีเสียทีเดียว’

ผู้ย้อนกลับยูจุงฮยอกครุ่นคิดในขณะที่เหม่อมองเหล่ากลุ่มดาวทำพิธีไว้อาลัยส่งวิญญาณผู้ตายชนิดที่ทอประกายเสียจนทำให้ตาพร่า

‘ถ้าหากย้อนกลับตอนนี้ละก็...’

ความสามารถที่ติดอยู่กับชีวิตของเขาก็เหมือนปุ่มปล่อยจรวดมิสไซล์ที่สามารถกดได้ทุกเมื่อ ยูจุงฮยอกใช้ความตายย้อนเวลากลับได้ทุกเวลาที่ต้องการ

และใช้ข้อมูลใหม่ที่ได้รับมาจากอนาคตเลือกทางที่ดีกว่าเดิม

หากย้อนกลับตอนนี้ บางทีคิมดกจาอาจจะมีชีวิตกลับขึ้นมาใหม่อีกครั้ง
แต่ว่า...

- ยูจองฮยอก ตั้งสติให้ดี อย่าได้เข้าใจผิดว่าทำแบบเดิมซ้ำๆ แล้วมันจะ
ดีขึ้น

ถ้าหากว่าย้อนกลับอีกครั้งแล้วไม่มีคิมดกจาละ หรือคิมดกจาที่ได้พบหน้า
กันใหม่อีกครั้งไม่ได้ทำแบบเดิมเหมือนครั้งนี้ละ

ยูจองฮยอกหวาดกลัวบางสิ่งขึ้นมาเป็นครั้งแรก คิมดกจาในชีวิตนี้เป็นเพียง
แค่คิมดกจาในชีวิตนี้เท่านั้น

กระทั่งชินยูซึ่งจากรอบที่ 41 ยังไม่เคยบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคิมดกจา
เลยสักครั้ง การย้อนกลับรอบที่ผ่านๆ มาเขาเองก็ไม่เคยพบคิมดกจาก่อน

ถ้าหากว่าย้อนกลับไปในอดีตแล้วคิมดกจาในชีวิตนี้ไม่ได้กลับมาด้วยละ

- เพราะฉะนั้นใช้ชีวิตใน 'การย้อนกลับรอบนี้' ให้ดีเถอะ

ทางเลือกที่เปลี่ยนแปลงได้อยู่เสมอกลับกลายเป็นทางเลือกที่ไม่อาจเปลี่ยน-
แปลงแก้ไขได้เสียแล้ว เขาได้พบกับคิมดกจาในชีวิตการย้อนกลับรอบที่ 3

กลายเป็นสหายของคิมดกจา

และสูญเสียคิมดกจาไป

- เพราะบางทีการย้อนกลับที่นายคิดทอดทิ้งไปนี้อาจจะเป็น 'การย้อนกลับ
เพียงรอบเดียว' ที่นายจะสามารถมองเห็นฉากจบของโลกในฐานะ 'มนุษย์' คนหนึ่ง
ก็ว่าได้

ยูจองฮยอกกัดฟันรูดก่อนจะลุกขึ้นจากที่นั่ง เหมือนอย่างทุกครั้ง สิ่ง
ที่เหลืออยู่มีเพียงแค่คำพูด เจกเช่นเดียวกับเรื่องราวทั้งหมดใน <สตาร์สตรีม>
ยูจองฮยอกในตอนนี้อย่างยอมรับได้ว่าคำพูดทั้งหลายของคิมดกจากลายเป็น
ส่วนหนึ่งของเขาไปแล้ว

[โฮ เหตุใดพวกเขายังไม่แยกย้ายกันไปอีกละ น่าจะได้รับข้อความจาก
ระบบแล้วมิใช่หรือ]

โทแกบีที่ถูกส่งตัวมาจากสำนักงานตนหนึ่งกำลังมองลงมาที่สมาชิกกลุ่มจาก
กลางอากาศ

[อาสะ อย่างนี้เอง พวกเจ้ากำลังโศกเศร้ากับความตายของ ‘ผู้นั้น’]

น้ำเสียงเย้ยหยันกันนั้นทำให้สมาชิกกลุ่มโกรธแค้นขึ้นมา แต่ไม่ใช่ทุกคน
จงฮิวอนที่ยังคงรักษาความนิ่งสงบเอาไว้ได้เอ่ยถามขึ้น

“...คุณตกใจเป็นยังไงบ้างคะ”

[เขาถูกเนรเทศออกไปนอกซินริโอ]

“ก็แล้วนั่นมันหมายความว่ายังไงล่ะคะ มีชีวิตอยู่ หรือว่าตายแล้ว?”

[ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นอวตารหรือกลุ่มดาว ‘ผู้ที่ถูกเนรเทศ
ออกจากซินริโอ’ ไม่เคยมีชีวิตรอด นั่นคือทั้งหมดที่ข้ารู้]

กระทั่งกลุ่มดาวยังไม่อาจมีชีวิตรอดได้ คำกล่าวนั้นทำให้สีหน้าของสมาชิก
กลุ่มยิ่งนิ่งเกร็งมากกว่าเมื่อครู่ อีจิสเยโพล่งขึ้นมาเสียงดัง

“ยังไงมันก็ต้องมีวิธีไม่ใช่เหรอ! วิธีที่จะช่วยได้นะ...!”

[พวกเจ้าในตอนนี้อย่างทำอะไรได้ทั้งสิ้น ว่ากันตามตรง ข้าก็ประหลาดใจ
นักที่พวกเจ้ามุ่งมั่นเช่นนั้น ขอแนะนำอะไรสักอย่างก็แล้วกัน อย่าได้คิดอะไร
ไร้ประโยชน์ ตั้งสมาธิอยู่กับซินริโอตรงหน้าเสียดีกว่า เพราะพวกเจ้ายังหลบหนี
ออกไปไม่พ้นจาก ‘โดมกรุงโซล’]

โทเกบิทั้งคำพูดราวกับเยาะเย้ยกันเอาไว้ แล้วตืดนิ้วเบาๆ ทนได้นั่นเอง
ข้อความก็ดังขึ้นจากกลางอากาศ

[ซินริโอหลบหนีเริ่มต้นขึ้นแล้ว]

[อีกไม่นานโดมกรุงโซลจะถูกปิดตาย! กรุณาหลบหนีออกไปจากโดมกรุงโซล
ภายในครึ่งวัน]

[เส้นทางในการหลบหนีถูกมอบให้โดยอัลดโนมิติ]

[กรณีที่ไม่สามารถหลบหนีออกไปจากโดมได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด
คุณจะเสียชีวิต]

“บัดซบ...”

สมาชิกกลุ่มหันไปมองหน้ากันและกัน สีหน้าของพวกเขาแต่ละคนไม่ได้
มีวิธีแก้ไขสถานการณ์เขียนเอาไว้ เพราะอย่างไรพวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์เลือก

“...เดินทางกันก่อนเถอะค่ะ”

ทั้งหมดเริ่มออกเดินทางไปตามเส้นทางที่ถูกกำหนดไว้ มีทั้งวิ่ง ทั้งว่ายน้ำ

บางครั้งก็ต้องกระโดดข้ามสะพานที่ถูกตัดขาด พวกเขามุ่งหน้าตรงไปยังซานเมือง
กรุงโซลอย่างไม่หยุดพัก สุดท้ายตอนที่เครื่องหมายระบุเส้นทางหายไป พวกเขา
ก็ได้พบกับฝูงชนกลุ่มหนึ่ง

“คนพวกนั้น...”

อวตารทั้งหมดที่เหลือรอดอยู่ในโดมกรุงโซลได้มารวมตัวกันอยู่ตรงบริเวณ
นั้น

ผู้คนนับพัน บางคนมีใบหน้าที่พวกเขารู้จัก ราชาแห่งความงามมินจีวอน
ที่กำลังโบกมือมาทางด้านนี้ ฮันดงฮุนคนเก็บตัวผู้รักสันโดษ มีพวกที่เคยพบ
หน้ากันในสถานีซุงมูโรกับสถานีกีมีโฮอยู่ด้วย ผู้คนที่หันมาเห็นสมาชิกกลุ่มค่อม
ก็กระซิบให้พวกเขา ทั้งหมดนั้นคือเหล่าคนที่คิมดกจาช่วยชีวิตเอาไว้

“ที่นี่สินะ”

สมาชิกกลุ่มหยุดเดินก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองกำแพงด้านในของโดมอย่าง
พร้อมเพรียง กรงขนาดใหญ่ที่ขังพวกเขาเอาไว้จนถึงตอนนี้ ในที่สุดโอกาสที่
พวกเขาจะได้หลบหนีออกไปจากคูกนี้ก็มาถึงเสียที ผู้คนมากมายมีสีหน้าตื่นเต้น
ทว่าไม่มีใครยินดีก้าวขาออกไปข้างนอกนั้น

ราวกับนกคีรีบุทที่ไม่อาจสยายปีกโบยบินออกไปนอกกรงนกที่เปิดออกกว้าง

ผู้คนมากมายกลับเบนสายตามองหาอะไรบางอย่างแทน

สายตาที่มองจ้องมาเริ่มจากหนึ่ง ตามด้วยสอง เพียงไม่นานสายตาเหล่านั้น
ก็มารวมกันอยู่ที่คนคนหนึ่ง คนแรกที่เปิดปากพูดขึ้นก่อนคือฮันชวยอง

“ยูจุงฮยอก”

ยูจุงฮยอกหันไปมองหน้าฮันชวยอง ฮันชวยองไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่
ยูจุงฮยอกอ่านแวตานั้นได้

‘อย่าทิ้งโอกาสที่คิมดกจามอบให้อย่างเสียเปล่า’

ยูจุงฮยอกกะพริบตาเชื่องช้า หลังจากนั้นจึงค่อยก้าวขาออกมาข้างหน้า
ฝูงชนต่างก็กำลังเฝ้ารอคำพูดของเขา คำประกาศเพื่อเป็นการระลึกถึงช่วงเวลา
ที่ได้รับอิสรภาพ

ยูจุงฮยอกครุ่นคิดในขณะที่มองฝูงชนที่จับจ้องมาที่ตน

ในชีวิตที่ผ่านมา ยูจุงฮยอกเคยยืนอยู่ ณ ตำแหน่งนี้มาแล้วหลายครั้ง

บางครั้งเขาเป็นนักพูดที่มีคารมคมคาย บางครั้งเป็นลีดเดอร์ที่มีคารisma ไม่ยากเลยที่จะหาคำพูดมากล่าวกับฝูงชน

แต่แล้วทำไมกัน เพราะอะไรคราวนี้เขาถึงได้ไม่อยากจะพูดคำเหล่านั้นออกมา กลับกัน เขาเลือกที่จะพูดออกไปเช่นนั้นแทน

“...ฉันจะไม่ยอมแพ้ให้กับชีวิตนี้”

บางทีอาจเป็นเพราะคิดได้ว่าคนที่เข้าใจคำพูดของเขาไม่อยู่ที่นั่นอีกแล้วก็เป็นได้ ยูจุนฮยอกจึงกล่าวต่อไปท่ามกลางความอ้าวว่างที่ธาโถมเข้าใส่จากความจริงที่วุ่นนั้น

“เพราะฉะนั้นพวกแกเองก็อย่ายอมแพ้เหมือนกัน”

เขาไม่รู้หรอกว่าตัวเองสื่อปณิธานออกไปได้หรือไม่ ยูจุนฮยอกหมุนตัวก้าวเท้าออกห่างจากฝูงชน และเดินตรงเข้าไปหากำแพงด้านในของโดมอย่างเชื่องช้า

จากนั้น...

หนึ่งครั้ง สองครั้ง หมดที่กระแทกออกไปด้วยความโมโหได้ระเบิดกำแพงทิ้ง รอยแตกร้าวขนาดใหญ่ขยายออกไปเป็นวงกว้างโดยมีศูนย์กลางอยู่ตรงตำแหน่งที่หมดกระแทกเข้ากับกำแพง

กำแพงที่ไม่เคยมีใครข้ามผ่านออกไปได้เลยสักครั้งหลังจากซินริโอทั้งหมดเริ่มต้นขึ้น กำลังพังทลายลงทีละน้อย จนในที่สุดก็ปรากฏเป็นทางออกขนาดใหญ่เท่าที่คนหนึ่งคนจะสามารถก้าวออกไปข้างนอกได้

ทัศนียภาพที่มีตัวตนอยู่เรื่อยมา หวากลับไม่อาจข้ามผ่านไป ซึ่งเบื้องหน้าทัศนียภาพนี้เอง ยูจุนฮยอกก็ได้ก้าวเท้าออกไปเป็นคนแรก

“ไปกันเถอะ”

พวกเขาตะเท้าก้าวเดินต่อไปยังซินริโอที่ไร้ซึ่งคิมดกจา

.
. .
.

「และแล้วคิมดกจาที่เหลืออยู่เพียงลำพังก็ฟื้นขึ้นท่ามกลางความมืดมิดในที่สุด」

เส้นขอบฟ้าแห่งเรื่องราว (2)

“...อ้อ”

「กระดุกที่ร่วงปดร้าวรากับโดนบดขยี้จนแหลก ผิวกายเย็นชืดและแข็งทื่อเหมือนผิวหนังของสัตว์ที่ตายแล้ว」

ผมลืมหูลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้าในขณะที่ฟังเสียงของ [กำแพงที่สี่] ไม่นึกเลยว่าผมจะดีใจที่ได้ยินเสียงเจ้าที่เมื่อก่อนรู้สึกเกลียดขนาดนั้น

「ยังมีชีวิตอยู่สินะ คิมดกจาครุ่นคิดเช่นนั้น」

ดูเหมือนว่าแผนการจะสำเร็จตามที่วางไว้ อันที่จริงจะบอกว่าสำเร็จก็ไม่เชิง เพราะบางทีนั่นอาจจะเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นแน่นอนอยู่แล้วก็เป็นได้

โชคชะตาที่พวกมันทำนายให้ผมคือความตายของ ‘อวตารคิมดกจา’ ดังนั้น ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ คิมดกจาผู้มีฐานะเป็น ‘กลุ่มดาว’ ก็ย่อมไม่ตายแน่นอนอยู่แล้ว ถ้าโชคชะตาสามารถแก้ไขได้ง่ายๆ ละก็ ผมคงไม่มานั่งลำบากสังสมเรื่องเล่าเพื่อกลายมาเป็นกลุ่มดาวหรอก

ปัญหาคือ ผมดันฟื้นคืนชีพขึ้นมาในฐานะ ‘กลุ่มดาว’ โดยสูญเสียกายเนื้อของอวตารไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นผมจะมีสภาพเป็นยังงัยกันล่ะ...

“...ที่นั่นที่ไหนเนี่ย”

รอบกายมีเพียงพวกตึกและอาคารที่กลายเป็นซากปรักหักพัง กับถนนใหญ่ขนาดแปดเลนที่ส่วนหนึ่งถูกทำลาย เป็นทัศนียภาพที่ดูคุ้นเคยขอบกล

“ที่นี่...?”

พูดคนเดียวไปได้สักพักผมก็ปล้นตระหนกว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบไหน ท้องฟ้ายามค่ำคืนที่เคยเต็มไปด้วยแสงของกลุ่มดาวจำนวนมาก ตอนนั้นนั้นกลับไม่มีสิ่งใดอยู่เลย

ความวังเวงอ้างว้างหลังจากที่ผมพูดคนเดียวไปได้สักพักตาโถมเข้าไป รู้สึกโดดเดี่ยวเหลือเกิน ผมยิ้มอ่อนระโหยเหม่อมองท้องฟ้ายามค่ำคืน

“ฮะ...”

ถ้าเป็นตอนปกติคงจะมีข้อความทางอ้อมจากพวกกลุ่มดาวดังขึ้นมาจนนับไม่ไหว ไม่ว่าจะเป็น ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’ ผู้ชื่นชอบการพูดคนเดียวของผม หรือ ‘มังกรหิมะแห่งนรกอเวจี’ ผู้ชื่นชอบการหาเรื่องผม... ไม่ก็ ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ ผู้ชื่นชอบในตัวผม ถึงแม้ว่าผมจะไม่รู้เหตุผลก็ตาม เอาเป็นว่าจะต้องมีใครบางคนตอบกลับผม

แต่ตอนนี้ไม่มีใครตอบกลับคำพูดคนเดียวของผมเลยสักคน

ทั้ง ‘แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความยุติธรรม’ ที่ชอบเช็ดหัวโล้นของตัวเอง ทั้ง ‘เมตไตรยตาเดียว’ ที่เวลาเชิงที่ไรก็จะโยนผ้าปิดตาทั้ง กระทั่ง ‘ราชินีนรธาผู้เลอโฉมแห่งซิลลา’ ที่มักชอบพูดจาหน้าไม่อายก็ไม่อยู่

พอข้อความของพวกกลุ่มดาวหายไป สิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่กับผมก็มีเพียงแค่ความโดดเดี่ยวอ้างว้างอันแสนโหดร้ายเท่านั้น

「คิดจากครุ่นคิด ฉันเหลือตัวคนเดียวแล้วจริง ๆ ลินะ」

「ปัจจุบันคุณอยู่ในสภาวะถูกเนรเทศออกจากซินาริโอ」

ผมหันไปมองทัศนียภาพรอบกายอีกครั้งอย่างเชื่องช้า สิ่งมีชีวิตที่ยังรอดมาได้หลังถูกเนรเทศออกจากซินาริโอจะถูกลงตัวไปยัง ‘เขตพื้นที่นอกซินาริโอ’ ที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด

「ปัจจุบันคุณอยู่ในเขตพื้นที่นอกซินาริโอ」

และ ‘เขตพื้นที่นอกซินาริโอ’ ที่ผมกำลังยืนอยู่ในตอนนี้ก็เป็นสถานที่ที่ผมคุ้นเคยยิ่ง

「กรุงโซล」

ที่นี่คือจัตุรัสวงฮวามุนในกรุงโซล สถานที่ที่เกิด ‘สงครามของเหล่าราชา’ และเป็นสถานที่ที่ผมทำลาย ‘บัลลังก์หนึ่งเดียว’ แต่การที่กรุงโซลกลายเป็นเขต

พื้นที่นอกชินริโอแบบนี้...

หมายความว่าสมาชิกกลุ่มหลบหนีออกไปได้อย่างปลอดภัยสินะ

ผมได้แต่เหม่อมองพื้นที่ที่เคยมี 'โดมกรุงโซล' ตั้งอยู่ด้วยความรู้สึกบางอย่าง
ที่เอ่อล้นขึ้นมา บริเวณที่เคยมีบาเรียโปร่งแสงครอบคลุม ตอนนี้กลายเป็นมี
บาเรียหนาแน่นแทนเสียแล้ว

ชินริโอของ 'กรุงโซล' ได้สิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์

สมาชิกกลุ่มจะข้ามผ่านไปสู่อื่นชินริโอที่ไม่มีผม สร้างเรื่องราวใหม่ที่ดีกว่า
ขึ้นมา พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปที่นั่น แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

「คิดตกจารู้สึกดีใจ ทว่าในขณะเดียวกันก็รู้สึกขมขื่น」

ผมครุ่นคิดถึงสมาชิกกลุ่มอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวอย่างช้าๆ

「คิดตกจาที่เหลืตัวคนเดียวยังมีเรื่องให้ต้องทำ เพื่อการนั้น เขาถึงได้
ยอมเลือกที่จะรับความตายอันแสนโหดร้ายเอาไว้เอง」

「ตลอดทางที่เดินอยู่ในกรุงโซล คิดตกจายังคงตกอยู่ในภวังค์ความทรงจำที่ยัง
ไม่เกาจนกระทั่งถูกลืม ไม่ว่าจะไปที่ใดก็เจอแต่เขตพื้นที่ที่เคยดำเนินชินริโอ
ร่วมกันกับสมาชิกกลุ่ม คิดตกจาตระหนักขึ้นได้อีกครั้งถึงความจริงที่ว่าตัวเขา
กลายเป็นส่วนหนึ่งของ 'สามวิธีรอด' ไปแล้วจริงๆ ตอนนั้นเขาได้ใช้ชีวิตอยู่ในเรื่องราว
เรื่องนี้อย่างชัดเจน」

“...นั่นมันก็น่าซาบซึ้งใจอยู่หรอกนะ แต่พอแล้วได้มัย จะพื้มพำอยู่อย่างนั้น
ไปถึงเมื่อไหร่กัน”

「คิดตกจาหงุดหงิดใส่ ‘ก่าแพงที่สี่’ ผู้นำสงสาร」

ตอนแรกๆ ผมก็รู้สึกดีอยู่หรอกที่ยังมีใครคอยอยู่เคียงข้าง แต่มันเล่น
บรรยายทุกเรื่องที่ผมคิดเลย แบบนี้ไม่ค่อยจะชวนให้อารมณ์ดีเท่าไหร่อะ

「ผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว คิดตกจายากถามเช่นนั้น แต่ไม่มีใครที่จะตอบ
คำถามเขา」

“บัดซบ นายตอบฉันมากได้ไม่ใช่หรอไง”

ผมคุยได้ตอบกับเจ้านี้ แล้วก็ตัดสินใจว่าจะเริ่มจากสำรวจตัวเองดูก่อน

[ปัจจุบันเรื่องเล่าจำนวนมากของคุณได้รับความเสียหาย]

[ปัจจุบันกายเนื้อร่างอวตารของคุณอยู่ในสภาวะถูกทำลายโดยสมบูรณ์]

ผมมีชีวิตรอดมาได้เพราะระดับชั้นของกลุ่มดาว แต่ผมก็ได้สูญเสียร่างอวตารของตัวเองไป หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ตัวตนของผมในตอนนั้นไม่ใช่ ‘ร่างกาย’ แต่เป็นเพียงแค่กลุ่มก้อนเรื่องเล่าที่ไม่เสถียรเท่านั้น

[ปัจจุบันร่างของคุณอยู่ในสภาวะเสื่อมเสียเป็นอย่างมาก]

[ไม่สามารถหาวิธีถนอมร่างของคุณได้]

สภาวะไม่เสถียรระดับที่ว่าแค่นี้ใครสะกิดเข้าหน่อยก็คงจะพังและไม่เป็นท่า ถ้าเป็นแบบนี้ ต่อให้ยังมีชีวิตอยู่ก็คงเรียกว่ารอดได้ไม่เต็มปาก ผมตัดสินใจแล้วว่า จะลองทำทุกวิถีทางที่สามารถลองได้ดูก่อน

[เขตพื้นที่นี้ไม่สามารถใช้งาน ‘บุบมวงนักอ่านพระเจ้า’ ได้]

...ไม่ได้จริงด้วย

[ปัจจุบันไม่สามารถทำการติดต่อกับอวตารของคุณได้]

นี่ก็ไม่ได้ ผมพอจะคาดเดาไว้อยู่แล้ว แต่พอมันไม่ได้จริง ๆ ก็อดจะหนอยใจไม่ได้ รู้สึกราวกับมาเผลอยู่ในเขตพื้นที่ที่ไร้ซึ่งการติดต่อสื่อสารอยู่คนเดียว

[คุณไม่สามารถใช้ระบบช่องได้]

โดนเนรเทศออกจากซินริโอก็เท่ากับถูกเนรเทศออกจากช่องไปด้วย สัญญาที่ทำไว้กับบิชอปของคงจะถูกยกเลิกโดยอัตโนมัติ ผมเผยหน้ขึ้นมองท้องฟ้าที่ไม่มีดาวเลยสักดวง ความรู้สึกอิสระหาคู่แว่วเปล่าตาโถมเข้าใส่

...คราวนี้ผมเหลือตัวคนเดียวแล้วจริง ๆ ล่ะนะ พอค้นพบความจริงที่ว่านั้น ความรู้สึกหนาวเหน็บก็เริ่มแทรกซึมเข้ามาในร่าง

「ไม่มีใครมองดูผมเลยสักคน และผมเองก็มองไม่เห็นใคร」

ไมลี ก็ไม่เชิงว่าตัวคนเดียวละมั้ง

「ท่ามกลางความโดดเดี่ยวอ้างว้าง จู่ ๆ คิมดกจากก็พลันตระหนักขึ้นมาได้ อย่างนั้นเอง สิ่งที่เราเรียกว่าตัวตนนั้นแท้จริงแล้วคือการที่เราสามารถรับรู้ได้ถึงสายตาของใครสักคนสินะ」

“ฉันไม่คิดอะไรที่มันเป็นหลักปรัชญาแบบนั้นหรอก เจ้าโง่ ว่าแต่จะทำแบบนี้ต่อไปถึงเมื่อไหร่”

「คิมดกจากผู้เงาไม่อาจรู้ได้เลย เพราะเหตุใด ‘กำแพงที่สี’ ผู้ยิ่งใหญ่ถึงได้

พยายามขนาดนี้」

...จะบ้าตาย

“แค่อธิบายมาก็หมดเรื่องแล้วไม่ใช่หรือไง นายเป็นตัวอะไรกันแน่ ใช้สกล
แน่หรือ”

「คิมดกจาผู้โง่เขลาพูดคนเดียวกับอากาศ」

ไอ้เวรนี้มันจริงๆ เลย

「คิมดกจาผู้โง่เขลา...」

“ยังไม่หยุดอีก? เดียวก็ปิดสกลซะเลยดิ้ม้ย”

วินาทีนั้นเอง เสียงเปรี๊ยะก็ดังขึ้นกลางอากาศ

「กำแพงที่สี่ กล่าว ‘ถ้าฉัน หยุด ดิ้ม้ย’」

ผมประหลาดใจนิดหน่อย ไอ้เวรนี้ ความจริงมันสามารถแสดงเจตนาของ
ตัวเองออกมาได้อย่างชัดเจนกว่าแค่ถ่ายทอดความคิดอีกไม่ใช่หรือ จะว่าไป
เมื่อครั้งก่อนก็เหมือนกัน...

“ใช่ หยุดได้แล้ว ตอนนี้ฉันไม่อยากถูกรบกวน”

[สกลเฉพาะตัว ‘กำแพงที่สี่’ นิ่งเงียบ]

ทว่าวินาทีถัดมาผมก็ต้องเสียใจกับการตัดสินใจของตัวเอง

เปรี๊ยะ

ไม่มีเวลาให้ได้อุทานว่ามันเกิดอะไรขึ้น ผมรู้สึกราวกับอากาศรอบกาย
เย็นยะเยือกเหมือนจับตัวเป็นน้ำแข็ง ไอเย็นแทรกซึมเข้าสู่ผิวกาย เสียดแทงลึก
ลงไปถึงกระดูก เสียงพรี๊ดดังขึ้นพร้อมกับความรู้สึกราวกับทางเดินหายใจในปอด
ถูกระบายอย่างขวางกั้น

“แค็ก...?”

ผมเพิ่งจะตระหนักถึงเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้ เหตุผลที่พวก <เวด้า> กับ
<โอลิมปัส> ส่งผมมายัง ‘เขตพื้นที่นอกซึนาริโอ’

นั่นเป็นเพราะพวกมันเล็งสถานการณ์แบบนี้ไว้ตั้งแต่แรก พวกเหล่านักรบ
วางแผนการเอาไว้เพื่อที่จะได้สังหาร ‘อวตารคิมดกจา’ และจัดการ ‘กลุ่มดาวคิมดกจา’
ไปพร้อมๆ กัน

“อีก อื้ออ้อ...”

ผมกรี๊ดร้อง ทว่ากลับไม่มีเสียงดังออกมา ผมอยากจะหายใจ แต่ก็หายใจไม่ออก ราวกับมีใครบางคนกดปอดเอาไว้ หลอดลมตีบตันไปหมด หัวสมองขาวโพลน ความคิดต่างๆ นานาค่อยๆ ถูกกลบเลื่อนไปที่ละอย่าง

<สตาร์สตริม> คือโลกของ‘เรื่องราว’

ไม่ว่าจะเป็นนิยายหรือกลุ่มดาวก็ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น ทุกสรรพสิ่งหายใจได้ด้วย‘เรื่องราว’ และมีตัวตนอยู่ได้ด้วย‘เรื่องราว’

[เรื่องเล่าเพิ่มระดับความเสียหายขึ้นอย่างรวดเร็ว!]

[ตัวตนของคุณเริ่มดับสูญ]

ดังนั้นในสถานที่ที่‘เรื่องราว’ไม่มีตัวตนย่อมไม่มีสิ่งใดสามารถดำรงอยู่ได้ทั้งสิ้น กระทั่งผมเองก็เช่นกัน

‘ให้ตายเถอะ ช่วยฉันหน่อย!’

ผมร้องตะโกนท่ามกลางความหวาดกลัวว่าตัวเองกำลังจะสลายไป ผมเพิ่งจะเข้าใจว่าเพราะอะไร [กำแพงที่สี่] ถึงพยายามพูดไม่หยุดขนาดนั้น เจ้านั่นเล่า‘เรื่องราว’ไปเรื่อยก็เพื่อที่จะช่วยชีวิตผมให้รอดไปจากสถานที่ที่ไร้ซึ่งเรื่องราวแห่งนี้

[สกลิเฉพาะตัว‘กำแพงที่สี่’ถูกเปิดใช้งาน!]

‘กำแพงที่สี่’กล่าว ‘**เจ้า! ไม่!**’

หลอดลมขยายตัว ปอดสุดเอาลมหายใจเข้าไป

“แฮก...แฮก...”

ผมรู้ว่าการโดนเนรเทศออกจากซินริโอเป็นเรื่องที่แย่มาก แต่ไม่นึกเลยว่าจะเลวร้ายได้ถึงขนาดนี้

ก็จริง กระทั่ง‘ซอกจุนคยอง’คนนั้นยังไม่อาจรอดชีวิตหลังถูกขับไล่ออกไปจากซินริโอหากไร้ซึ่งความช่วยเหลือของ <เนบิวลา>...ให้ตายเถอะ ผมคงดูถูกสถานการณ์นี้มากเกินไป ผมนึกว่าถ้ามอบเรื่องเล่าไม่กี่เรื่องให้ ผมคงจะเคลื่อนที่ไปถึงเป้าหมายแรกได้ ไม่นึกเลยว่าถ้าไม่มี [กำแพงที่สี่] อยู่ด้วย กระทั่งจะมีชีวิตรอดยังยากขนาดนี้

‘คิมตกจากรุ่นคิด ห้ามทำตัวนิสัยไม่ดีต่อท่านกำแพงที่สี่’อีก

แม้จะรู้สึกน่าสมเพชไปบ้าง แต่ผมก็เถียงอะไรไม่ออก

“...แต่จะปกป้องฉันต่อไปได้ตลอดจนหรือ”

「กำเพงที่สี่! กล่าว นาน **เกิน**ไป **คง**ยาก」

กระแสไฟฟ้ารุนแรงแล่นวบขึ้นมารอบร่างกายก่อนที่ [กำเพงที่สี่] จะพูดจบด้วยซ้ำ ก็อย่างว่า ความเป็นไปได้ที่ต้องให้ระดับเนบิวลาออกหน้าเท่านั้นถึงจะรับมือไหว ถ้า [กำเพงที่สี่] รับมือเองโดยลำพังได้ก็แปลกประหลาดเกินไปแล้ว

ผมเหลือเวลาอีกไม่มากนัก ถ้าจนถึงเวลานั้นยังจัดการธุระไม่เสร็จ ผมจะแห้งตายอยู่ที่นี้

ตอนนั้นเองก็พลันได้ยินเสียงคลื่นแทรกดังขึ้นมาจากที่โหนดหลักแห่ง เสียงคล้ายกับแรงดูดที่ชวนให้นึกถึงเครื่องดูดฝุ่น...

「คิมตจากรู้อยู่แล้วว่าพวกมันคืออะไร」

“ใช่ ฉันรู้ แผนกทำความสะอาดซินริโอ”

การที่แผนกทำความสะอาดปรากฏตัวขึ้นหมายความว่าพวกมันได้เริ่ม ‘เก็บกวาด’ พื้นที่ซินริโอครั้งใหญ่กันแล้ว

「คิมตจากรุ่นคิด ในเมื่อการเก็บกวาดเริ่มขึ้นแล้ว แสดงว่าอีกไม่นาน ปีศาจเส้นขอบฟ้า ก็คงจะปรากฏตัวออกมา เพราะพวกที่ทำตัวเหมือนไฮยีนาวัวไปทั่วซากปรักหักพังของซินริโอพวกนั้นไม่มีทางที่จะไม่โผล่มาหาซากปรักหักพังน่ากินขนาดนี้หรอก」

อ่านความคิดได้น่าฟังจนชวนอึ้งจริง ๆ แต่ก่อนที่จะเจอกับพวกมัน มีบางอย่างที่ผมต้องทำให้เจอลีก่อน

「คิมตจากร่งฝึเท้า」

แม้จะเซไม่ตรงทางไปบ้าง แต่ผมก็เร่งความเร็วในการวิ่งขึ้นที่ละนิด ตอนนี้อย่างน้อยผมมีบางสิ่งคล้ายเมฆครีมนขนาดเล็กลอยอยู่ทั่วไปหมด

เจ้าพวกนั้นก็คือ ‘แผนกทำความสะอาดซินริโอ’

ผมต้องระวังเอาไว้หน่อย แต่ผมก็วิ่งไปอย่างไม่คิดสนใจนัก อย่างไรก็ตาม ‘แผนกทำความสะอาด’ พวกนั้นก็เคลื่อนไหวได้เชื่องช้าและมีเรดาร์ตรวจจับที่แคบมาก แค่เลี้ยวไปอย่างระมัดระวังสักหน่อยก็จะได้ไม่ถูกพวกมันจับได้ แล้วผมก็จะเดินทางไปถึงสถานที่เป้าหมายได้อย่างไม่ยากเย็นอะไร

ผมออกมาจากเขตควังฮวามุน เริ่มมุ่งหน้าสู่ทิศใต้

อีลจีโร 3 กา ชุงมูโร มหาวิทยาลัยทงกุก ยักชู สถานีกีมีโฮ...

ผมวิ่งทวนกระแสน้ำที่แห่งความทรงจำที่เคยผ่านมาเหมือนกับปลา
แซลมอนว่ายน้ำทวนน้ำ และในที่สุดก็มาถึงสถานี่อกซุนจนได้ ที่นั่นผมได้พบกับ
สะพานทงโฮที่ถูกตัดขาด

ผมเหม่อมองสะพานที่ถูกตัดขาดนี้ ความทรงจำต่างๆ นานาที่ยังคงเด่นชัด
แล่นวบเข้ามาในหัวสมอง ที่แห่งนี้ยูจฮยอกโยนผมเข้าปากอิกทึโอซอร์ส

...ไม่รู้ว่ตอนนีหมอนันจะทำได้ดีหรือเปล่า ช่างเถอะ มีฮันซุยของอยู่ด้วย
ก็คงพากันไปรอดละมั้ง ผมได้แต่หวังให้เป็นอย่างนั้น

พรีป!

ผมกระโดดเบาๆ ข้ามสะพานที่ถูกตัดขาดไปอีกฝั่งโดยไร้ตัวช่วย สะพานที่
เมื่อก่อนมีแต่ต้องพึ่ง ‘deus ex machina’ เท่านั้นถึงจะผ่านไปได้อย่างหวุดหวิด
แต่ตอนนีเพียงแค่กระโดดครั้งเดียวก็เหลือเฟือ ช่างเป็นการพัฒนาที่ก้าวกระโดด
มาก ทว่ายังเร็วเกินไปที่จะพอใจ

เพราะพวกที่ผต้องข้ามผ่านไปให้ได้กำลังรอผมอยู่ในที่ที่ห่างไกลยิ่งกว่า
ช่องว่างระหว่างสะพานขาดนี้

สถานที่ที่ในที่สุดผมก็มาถึงคือรถไฟใต้ดินที่ถูกทำลายไปกว่าครึ่ง สถานที่
ที่ซันริโอทั้งหมดเริ่มต้นขึ้น

ผมเหม่อมองด้านนอกของรถไฟใต้ดินอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปข้างใน
แล้วเริ่มรื้อค้นซากปรักหักพังพวกนั้น ทำอย่างนั้นอยู่พักใหญ่ผมก็ค้นพบสิ่งที่
ตามหา ของสิ่งนั้นคือกล่องไอเท็มส่องแสงสีขาวสว่าง บนกล่องไอเท็มมีข้อความ
สั้นๆ เขียนเอาไว้

- คิมดกจา ข้าเชื่อเจ้าได้ไซ้มัย ข้าทิ้งมันไว้ให้ตามที่เจ้าบอกก่อนจะออก
เดินทาง ขอบใจนะที่ช่วยมาเป็นอวตารในช่องของข้าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

ข้อความที่ผมรู้ว่ใครเป็นคนเขียน

- ขอร้องละ เจ้าต้องมีชีวิตรอดนะ

แน่นอนอยู่แล้ว ฉันไม่ตายหรอกนะ

ผมเปิดกล่องไอเท็ม ข้างในกล่องนั้นมีคุณลักษณะที่ผมจำไปกว่า 3 แสน
เหรียญซื้อมา และมีไอเท็มที่ผมไหว้วานใส่เอาไว้ทั้งหมด

[คุณได้รับคุณลักษณะใหม่]

[คุณได้รับไอเท็ม 'โซโทแกบี']

[คุณได้รับไอเท็ม 'ศรัทธาไม่แตกสลาย']

...

หลังจากเก็บไอเท็มทั้งหมดเสร็จ ผมก็ออกมานอกโรงไฟใต้ดิน ดวงอาทิตย์กำลังขึ้นพอดี ผมนั่งรออยู่บนสะพาน คนที่ควรมาน่าจะใกล้มาถึงแล้ว

ก่อนที่ผมจะทันได้คิดอะไรไปมากกว่านั้น ตะเกียงโบราณขนาดเล็กก็ปรากฏขึ้นตรงเส้นขอบฟ้าที่เรื่องราวสิ้นสุดลง เหนือไฟตะเกียงสลัวนั้นมีเงาร่างที่หลังงุ้มอ

ชายชราผู้มีก้อนเนื้ออกขนาดใหญ่อยู่บนเก้าอี้หนึ่งกำลังเดินตรงมาทางด้านนี้ด้วยสีหน้าพิลึก รวกับรู้อยู่แล้วว่าผมจะต้องมาอยู่ที่นี่

“เจ้าคือ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ ั้งหรือ”

ผมมองชายชราอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเบนสายตาไปยังแสงอาทิตย์ยามรุ่งสางด้านนอกโดม ครุ่นคิดไปถึงพวกเนบิวลาที่รอคอยผมอยู่หลังแสงอาทิตย์นั้น บางทีตอนนี้พวกมันคงจะคิดว่าผมตายไปแล้วสินะ

<โอลิมปัส> <เวด้า> <ปาปิรุส>...

ผมนึกถึงนิยามและนามของพวกมันขึ้นมาทีละชื่อ กลุ่มดาวพวกนั้นที่ทั้งหวัระเยาะ ทั้งดูถูกรื่องราวของอวตาร และทำเรื่องราวเหล่านั้นให้กลายเป็นเกมสร้างความบันเทิงของพวกมัน

รอก่อนเถอะ

「ฉันจะทำให้พวกนายทั้งหมดร่วงลงมาจากท้องฟ้าบัดชบนั้น」

เส้นขอบฟ้าแห่งเรื่องราว (3)

ใน ‘สามวิธีรอด’ มีประโยคทำนองนี้บรรยายเอาไว้

「ณ ‘เส้นขอบฟ้าแห่งเรื่องราว’ มีเหล่าปีศาจอาศัยอยู่ พวกเขาไม่ใช่ราชาปีศาจ ไม่ใช่เผ่าพันธุ์ปีศาจ แต่กลับถูกเรียกขานว่า ‘ปีศาจ’ ตัวตนเหล่านั้นกระหายเรื่องราวไม่ต่างอันใดจากพวกโทแกบี และเกลียดชังโทแกบีมากเท่ากับที่กระหายเรื่องราว」

...ใช่แล้ว ประโยคพวกนั้น

「ถ้าหากคุณถูกเนรเทศออกจากซินาร์โอสก็ สิ่งที่คุณสามารถคาดหวังได้มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คืออ่อนวอนขอความเมตตาจากพวก ‘ปีศาจเส้นขอบฟ้า」

[กำแพงที่สี่] ช่วยบอกให้แทนแล้ว ผมก็ไม่มีอะไรจะต้องอธิบายอีก ผมมองหน้า ‘ปีศาจเส้นขอบฟ้า’

หน้าตาค่อนข้างแก่ชรา รูปลักษณ์ภายนอกดูผิวเผินคล้ายกับคนจรจัด แต่ก็มองออกได้ไม่ยาก เพราะเหล่า ‘ปีศาจเส้นขอบฟ้า’ จะมีก้อนเนื้อขนาดใหญ่ห้อยอยู่บนหน้า เพราะฉะนั้นในบางพื้นที่จึงเรียกพวกเขาแบบย่อๆ ว่า ‘ฮกพูรี’¹

ประกายไฟสว่างแล่นวาบขึ้นมากลางอากาศ ฮกพูรีขยับไปด้านหลังหนึ่งก้าว

¹ ฮกพูรี (ஹக்பூரி) แปลว่า คนที่มีก้อนเนื้อปูดออกมาจากใบหน้าหรือลำคอ

“...ช่างพิเศษยิ่งนัก ไม่อาจตรวจสอบข้อมูลได้ด้วย ‘เนตรมหาปีศาจ’
จันหรือ”

ดูเหมือนเมื่อครู่นี้เขาจะพยายามล้วงข้อมูลของผม นัยน์ตาข้างหนึ่งของ
ฮกพูรีหมุนเป็นเกลียวคลี่นสี่อ้าพัน

‘เนตรมหาปีศาจ’

เนตรที่แอนนา ครอฟต์ มีไว้ในครอบครอง ฮกพูรีเองก็เช่นกัน แน่นอน
อยู่แล้ว เพราะคนที่บอกข้อมูลของ ‘เนตรมหาปีศาจ’ ให้แอนนา รู้ก็คือพวกนี้แหละ
ปีศาจเส้นขอบฟ้าเป็นตัวอันตรายที่พวกปัญญาอ่อนอย่างบิชยงเทียบไม่ติด
ถ้าคิดดูถูกจนประเมินพวกเขาต่ำไปแม้แต่นิดเดียว ผมนี่แหละที่จะโดนจับกิน
ผมเสริมเล่นละครทำเป็นเหมือนไม่ได้กังวลอะไรในขณะที่เปิดบทสนทนา

“ขนาดผู้เผยพระวจนะยังอ่านข้อมูลของฉันไม่ได้ การข้าวข้าไม่สมกับเป็น
ฮกพูรีเลยไม่ใช่หรือไง”

ฮกพูรีขมวดคิ้วแน่นอย่างรู้สึกเสียศักดิ์ศรี

“รู้อยู่แล้วหรือว่าข้าจะมา”

“ใช่”

“ได้อย่างไร”

“เดาว่านายคงมาเอาสิ่งนี้”

ผมหยิบไซโทแกบีที่เก็บไว้ในอกเสื้อออกมา นัยน์ตาของฮกพูรีสั่นไหว
เขาเองก็คงรู้ว่าอะไรอยู่ในไซโบนี้

“วิญญาณดวงนั้นเป็นของข้า”

ขณะเดียวกันเนื่องอกบนหน้าปีศาจเส้นขอบฟ้าก็เริ่มพองตัวอย่างน่ากลัว

“ข้าในมิติคู่ขนานอื่นเป็นผู้ส่งวิญญาณดวงนั้นมาที่นี่ ดังนั้นสิทธิ์ในการ
ครอบครองจึงเป็นของข้า”

เขาก้าวเข้ามาใกล้อีกก้าว ผมเองก็ก้าวถอยไปหนึ่งก้าวเช่นกัน

“ไม่เห็นจะเข้าใจว่าพูดเรื่องอะไร”

“...ข้าก็ว่าวิญญาณที่ควรกลับคืนสู่แดนยมโลกหายไปทีใด ที่แท้เจ้าก็แย่ง
มันไปนี่เอง ยังไม่สายเกินไป จงมอบวิญญาณดวงนั้นคืนมาให้ข้าเสีย”

“คืน? พูดพาล่ามอะไร ใน <สตาร์สตรีม> มีกฎเรื่องการจัดการกับของหาย

ด้วยเหรอ?”

ฮกพูรียังคงจ้องไข่มือของผมด้วยนัยน์ตาละโมบโดยเว้นระยะห่างไว้เท่าเดิม ผมเองก็ก้มลงมองไข่เช่นกัน

ในไข่ใบนี้มีชินยูซึ่งจาก ‘รอบที่ 41’ ของยูจุนฮยอกอยู่ ทว่าในอีกความหมายนั้น สิ่งที่เป็นฉากเส้นขอบฟ้า ว่ามาก็ถูกต้องเหมือนกัน เพราะคนที่เปลี่ยนชินยูซึ่งให้กลายเป็น ‘ภัยพิบัติ’ แล้วส่งตัวมายังมิตินี้ก็คือฮกพูรีตรงหน้าผมนี่แหละ

รอยยับบนหน้าผากของฮกพูรีดูลึกขึ้นกว่าเดิม

“ถ้าจะพูดจาเล่นลิ้นล่ะ...”

“ฉันลองถามเจ้าตัวเองเป็นไง เด็กคนนี้ก็มึลึหรือออกความเห็นเหมือนกัน”

ผมเคาะเปลือกไข่เบาๆ พลางเฝ้าถามอย่างไม่รอช้า

“ยูซึ่งอา เขาบอกว่าเป็นเจ้าของเธอเนอะ เธอคิดยังไง?”

ครืดดดด ไข่ลั่นอย่างรุนแรง

“อืม อย่างนี้นี่เอง ไม่ใช่ฉันสินะ”

“นี่...”

ผมเเมนฮกพูรีแล้วพูดกับไข่ต่อไป

“ถ้าฉันเขาเป็นใครล่ะ”

คราวนี้ไข่ลั่นเบาๆ ผมพยักหน้าเหมือนฟังมันเข้าใจ

“ใช่ ถูกต้องแล้วละ ‘วิญญาณ’ ไม่ใช่ของผู้ใดทั้งสิ้น เหมือนอย่างที่ไม่มีความเป็นเจ้าของ ‘เรื่องราว’ ได้”

ไม่ว่าใครก็ไม่อาจเป็นเจ้าของ ‘เรื่องราว’ ได้ คำพูดนั้นทำให้สีหน้าของฮกพูรีทอประกายคมปลาบขึ้นมา ‘เนตรมหาปีศาจ’ หมุนเป็นเกลียวคลื่น มุมปากของเขาแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มราวกับกำลังตื่นเต้น

“น่าสนใจดีนี่ ราชายปีศาจแห่งการช่วยให้รอด เจ้าอยากจะเจรจาท้าอย่างนั้นหรือ”

ติดกับแล้วสินะ ผมแหย่มั้มพลางตอบกลับไป

“ใช่”

“ทางข้าเองก็สนใจความเป็นไปของเจ้าพอสมควรเช่นกัน แต่หากอยากเจรจาก็จงส่งไข่นั้นมาให้ข้าเสียก่อน”

“ไม่รู้หรือว่าที่เรียกว่าเจรจาเน่หมายความว่ายังงั้น ฉันคงทำแบบนั้นไม่ได้หรอก พอคิดว่าฉันเองก็ต้องการเด็กคนนี้เหมือนกัน”

“เจ้าไม่รู้ค่าของไขไบนั่น”

“ไม่ ฉันรู้”

ไข่ติดมือผมแน่นราวกับไม่อยากจากไปไหน ผมลูบปรนประโลมไข่เบา ๆ ในขณะที่พูดต่อ

“ตัวตนทั้งหลายที่ถือกำเนิดจากไข่จะสามารถสร้าง ‘ช่อง’ ของตัวเองได้”

“...รู้งั้นหรือว่านั่นหมายความว่ายังงั้น”

“หมายความว่าสามารถถ่ายทอดสตาร์สตรีมที่หลุดจากอำนาจของทางสำนักงานอย่างสิ้นเชิงได้ยังงั้นละ”

ก่อนเนื้ออกบนแก้มของฮกพูรีสั่นกระพือเบา ๆ เมื่อได้ยินผมพูดแบบนั้น ไฟตะเกียงในมือของเขาลุกไหม้ ผมพูดเสริม

“หรือก็คือ ไขไบนี่ครอบครองพลังที่สามารถสร้าง ‘เรื่องราว’ จำนวนนับไม่ถ้วน ที่พวกนายต้องการไขไบนี่ก็เป็นเพราะสาเหตุนั้นไม่ใช่หรือไง”

ฮกพูรีคงจะประหลาดใจพอสมควร เขานิ่งเงียบไม่พูดอะไรไปครู่หนึ่ง สีหน้าคล้ายกับอยากจะล้วงความคิดผม แต่ขนาด ‘เนตรมหาปีศาจ’ ยังใช้กับผมไม่ได้ไม่ว่าจะใช้นัยน์ตาข้างนั้นส่องดูแค่ไหนก็ไม่มีทางอ่านความคิดผมออกอยู่แล้ว

“เจ้าคิดจะกบฏต่อ <สตาร์สตรีม> งั้นหรือ”

“กบฏ? ไม่รู้สินะ คงพูดไม่ได้มั้งว่าสำนักงานเป็นทั้งหมดของสตาร์สตรีมนะ”

“บางครั้งส่วนหนึ่งก็มีต่างอันใดจากทั้งหมด”

“พูดจาไม่เหมือนฮกพูรีเลยนะ...ช่างเถอะ ถ้านายต้องการคำตอบแบบนั้นละก็...”

นัยน์ตาของฮกพูรีหม่นคว้างเหมือนเลนส์กล้อง ผมรู้ดีว่าอีกฝ่ายต้องการสิ่งใด ถึงได้ตั้งใจชี้นิ้วไปบนห้องฟ้ายามราตรีพร้อมเอ่ยคำพูดตั้งว่าตัวเองเป็นนักปฏิวัติ

“ฉันจะทำลายโลกของ ‘โทแกบี’ บัดчасพวกนั้น”

สีหน้าของฮกพูรีบิดเบี้ยวเหมือนปีศาจ ผมรู้อยู่แล้วว่าไอ้สีหน้าน่าขนลุกนั้น

หมายความว่ายังไง นั่นคือ ‘รอยยิ้ม’ ของพวกฮกพูรี

“ถูกใจข้าเสียจริง”

วิธีการซื้อใจฮกพูรีนั้นเรียบง่ายมาก แค่สวดคำทอพวกโทแกบก็เรียบร้อยแล้ว

นิทานพื้นบ้านเกี่ยวกับปีศาจเส้นขอบฟ้า ‘ฮกพูรี’ ซึ่งเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย เห็นจะเป็นเรื่องของ ‘ฮกพูรีของกัม’

เรื่องเล่าที่ว่าใครก็ต้องเคยได้ยินกันมาบ้างสักครั้งในสมัยเด็ก

ฮกพูรีของกัมผู้มีจิตใจดีงามจัดการเอาเนืองอกออกไปได้ด้วยความช่วยเหลือจากโทแกบ ส่วนฮกพูรีของกัมผู้มีจิตใจชั่วร้ายโดนโทแกบยึดเยียดเนืองอกอีกก้อนให้...

ผมถามขึ้นพลางมองเนืองอกบนแก้มของฮกพูรี

“แล้วนี่เป็นฝ่ายดีหรือฝ่ายร้ายล่ะ”

“พวกมนุษย์ชอบสงสัยเรื่องแบบนั้นตลอดจริง ๆ ต่อให้ข้าเป็นฝ่ายดีก็ไม่มีอะไรรับประกันได้เสียหน่อยว่าจะอยู่ข้างเจ้า”

“ก็นะ ดูจากที่ยังมีเนืองอกห้อยอยู่ ก็คงจะเป็นฝ่ายร้ายอยู่แล้ว”

“นิทานพื้นบ้านเรื่องนั้นแพร่ไปทั่วโลก เรื่องราวที่ถูกต้องมักไม่เคยได้รับการสืบสาน”

“ยิ่งมั่นใจเข้าไปใหญ่ว่าเป็นฝ่ายร้าย”

ก่อนเนืองอกของฮกพูรีสั่นกระเพื่อมประหนึ่งเป็นโรคลมบ้าหมู

อ้างอิงจาก ‘สามวิธีรอด’ ‘ก่อนเนืองอก’ ของพวกฮกพูรีจะทำหน้าที่เก็บรักษาเรื่องราวเอาไว้เสมือนเป็นโกดัง เรื่องเล่าจำนวนนับไม่ถ้วนรอเจ้าของคนใหม่มาหาอยู่ใน ‘ก่อนเนืองอก’

ก่อนเนืองอกสั่นไปมา ฮกพูรีมองดูหน้าต่างระบบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเปิดปากพูดกับผม

“เรื่องที่เจ้าต้องการขอร้องข้ามทั้งหมดสองเรื่อง”

ผมพยักหน้า

“เรื่องแรกคือกลับคืนสู่ ‘ซินาริโอ’ และอีกเรื่องก็คือรับเอา ‘ร่างอวตาร’ ร่างใหม่”

“ถูกต้อง”

เหล่า ‘ฮกพูรี’ ผู้ปฏิบัติงานอยู่ในสถานที่ที่ช่องของโทแกบีเอื่อมไม่ถึงจะรับหน้าที่คล้ายกับดีลเลอร์ในตลาดมืดของสตาร์สตรีม

พวกเขาจะรับคำตอบแทนโดยแลกเปลี่ยนกับการส่งผู้ถูกเนรเทศกลับคืนสู่ซินาโรโอ หรือช่วยหาซื้อไอเท็มพิเศษที่ไม่สามารถหาซื้อได้จากช่อง แน่นอนว่าราคาที่ต้องจ่ายนั้นแพงหูฉี่

“ข้าช่วยเจ้าได้ทั้งสองเรื่อง”

“เยี่ยม งั้นก็ช่วยหน่อย”

“คำตอบแทนขอเป็นไฉน”

“บอกแล้วไงว่าไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นข้าก็ช่วยเจ้าไม่ได้”

ให้ตายเถอะ วากกลับมาที่เดิมจนได้ ดูเหมือนว่าเขาจะยึดติดกับไซโทแกบีมากทีเดียว ไหนๆ ก็พูดออกมาแล้ว ผมเลยว่าจะตอกย้ำให้เขาเข้าใจเสียหน่อย

“ฉันบอกไปแล้วไงว่าให้ไซไม่ได้ ยังไงพวกนายเอาไซไปกินไม่ได้อยู่ดี เด็กคนนี่เชื่อฟังแค่ฉันคนเดียว”

“หรือว่า...เจ้านี่เติบโตขึ้นมาโดยกินเรื่องเล่าของเจ้า?”

“ใช่แล้ว”

“ผสมผสานโทแกบีกับเรื่องเล่า เจ้านี่มันช่างสกรปรกจริงๆ”

“หนวากหู ฉันจะให้อย่างอื่นแทนไซ”

“ให้อะไรซ้ำได้กันเล่า”

“เรื่องเล่า แต่ไหนแต่ไรของที่พวกนายยอมรับก็มีแต่เรื่องเล่าไม่ใช่หรือไง”

สิ่งที่มีค่าในสตาร์สตรีมมีเพียงแค่ ‘เรื่องราว’ เท่านั้น ดังนั้นเหล่าฮกพูรีจึงยอมรับเพียงแค่ ‘เรื่องราว’ เช่นกัน

“...มันนอกมันใจเหลือเกินนะ เจ้าจะให้เรื่องเล่าได้กับข้า”

“ฉันจะโชว์ให้ดู”

ผมเปิดลิสต์เรื่องเล่าของผมขึ้นมาให้เขาเห็น

<ลิสต์รายชื่อเรื่องเล่า>

ราชาแห่งโลกที่ไร้ราชา
ผู้ยืนหยัดเพื่อปาฏิหาริย์
ผู้เหยียดหยามนักเล่าเรื่อง
ผู้สังหารราชาแห่งภัยพิบัติ
ผู้สังหารอุตรเทพ
ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด
...
กองทัพพันธมิตรถึงและซิลลา
สังหารหมู่แมลง

ขนาดตัวผมเองยังประหลาดใจเลยว่าผมสั่งสมเรื่องเล่าได้มากขนาดนี้ ตั้งแต่เมื่อไหร่ แนนอนว่ามีเรื่องเล่าระดับตำนานขึ้นไปแค่หกเรื่องเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

บางทีคนที่สามารถรวบรวมเรื่องเล่าได้มากขนาดนี้ทั้งๆ ที่เพิ่งจะผ่านมาได้ ถึงแค่สัปดาห์ที่ 10 ในโลกนี้อาจจะมีแค่ผมคนเดียวก็ได้

กระทั่งฮกฟุริยังมีสีหน้าชื่นชมให้เห็น

“ก็รู้อยู่หรอกว่าเจ้าช่างน่าทึ่งนัก แต่นี่...น่าทึ่งมากจริงๆ”

ฮกฟุริมองดูเรื่องเล่าทีละเรื่องเหมือนลูกคำที่มาร้านขายของแบรนด์เนม เขาไม่ตระหนี่เสียอุทานชื่นชมเลยแม้แต่บ่อย โดยเฉพาะยามได้เห็นเรื่องเล่า ‘ระดับตำนาน’ นั้นนั้ตาถึงกับทอประกายด้วยความปรารถนา ดูจากสีของก้อนเนื้ออกที่แดงขึ้นเรื่อยๆ แล้ว แสดงว่าเขาคงจะรู้สึกตื่นเต้นอยู่เหมือนกัน

“ดูแล้วก็พอจะแทนที่ไปได้อยู่”

“แนนอน”

“เลือกได้แค่หนึ่งหรือ”

“ลองว่ามาดูก่อน”

คุณค่าของเรื่องเล่าแต่ละเรื่องนั้นแตกต่างกันไป แนนอนว่าผมไม่คิดที่จะมอบให้ทั้งหมดอยู่แล้ว เพราะทำอย่างนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับแย่งชิงเอาตำแหน่ง

กลุ่มดาวของผมไปด้วยนะสิ

ฮกพูรีเลือกเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งอย่างไม่ลังเล

“ข้าเอาอันนี้ก็แล้วกัน ‘ผู้สังหารอูตรเทพ’”

“หน้าด้านเกินไปหน่อยมัย นั่นเป็นระดับกึ่งเทพตำนานเรื่องเดียวที่ฉันมี
เล่นนะ”

คุณค่าของเรื่องเล่าระดับกึ่งเทพตำนานมีค่ามากเสียจนไม่อาจแปลงราคา
เป็นเหรียญได้ด้วยซ้ำ ต่อให้การเจรจาต่อรองกับปีศาจเส้นขอบฟ้าจะสำคัญแค่ไหน
ผมก็ไม่อาจมอบเรื่องเล่าระดับกึ่งเทพตำนานที่คว้ามาย่างยากลำบากให้เขาได้
นอกจากนั้น ‘ผู้สังหารอูตรเทพ’ ยังมีประโยชน์สำหรับวันข้างหน้าในตอนที่จะได้
พบกับอูตรเทพตนอื่น

ฮกพูรีแลลั่นเสียงริมฝีปาก เจ้าตัวเองก็คงรู้ว่าเรียกร้องมากเกินไป

“ถ้าอย่างนั้นอันนี้ก็ไม่ว่นัก ‘ราชาแห่งโลกที่ไร้ราชา’”

ผมส่ายหน้า

“นั่นเป็นเรื่องเล่าการถือกำเนิดของฉันเลยนะ ยังไงก็ให้ไม่ได้หรอกมั้ง”

“ก็จริง เช่นนั้น ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’...”

“เรื่องเล่าที่แต่งตั้งฉันเป็นระดับกลุ่มดาวอย่างเป็นทางการ ถ้าเป็นนาย
จะยอมให้คนอื่นหรือไง เผลอๆ ได้ถูกถอดชั้นพอดี”

“...น่าเสียดาย งั้นเอาอันนี้ก็แล้วกัน ‘ผู้ยืนหยัดเพื่อปาฏิหาริย์’”

“พอดีว่าต้องเก็บไว้ใช้ทีหลัง โทษที”

ฮกพูรีที่มองผมด้วยความละเอียดยิ่งเริ่มหงุดหงิดแล้ว

“งั้นเจ้าจะให้เรื่องเล่าเรื่องไหน”

“เอาเรื่องนี้ก็แล้วกัน กองทัพพันธมิตรถั่งและซิลลา”

นั่นคือเรื่องเล่าระดับประวัติศาสตร์ที่ได้รับมาตอนช่วยเหลือพวกกลุ่มดาว
จากซิลลารวมถึง ‘ราชินีทราผู้เลอโฉมแห่งซิลลา’ สีหน้าของฮกพูรียับย่นไม่น่า
มอง

“ของพรรคนี้นั้นไม่เอา”

...ของพรรคนี้นั้นนั่นแหละ พุดเกินไปแล้วนะเนี่ย ถ้าราชินีทราผู้เลอโฉม
แห่งซิลลามาได้ยื่นเข้า น้ำตาคงได้ไหลปรากๆ แหวง นั่นเป็นเรื่องเล่าอันแสนยิ่งใหญ่

ที่ซิลลาจับมือกับราชวงศ์ถึงตลบหลังแพคเจเชียวนะ

“จันอันนี้เป็นไง ลังหารหมู่แมลง”

“ดีกว่าอันเมื่อกี้ แต่ก็ยังเป็นแค่เรื่องเล่าทั่วไป”

“ฉันให้ทั้งสองเรื่องเลย ถ้าต้องการเพิ่มอีกจะเอาเรื่องเล่าระดับประวัติศาสตร์เรื่องอื่นไปด้วย...”

“แบบนี้ข้าถือว่าเจ้าไม่มีความคิดที่จะเจรจาได้หรือไม่”

ให้ตายเถอะ โลกนี้ไม่ได้มีแต่พวกหัวอ่อนอย่างบิชยงสินะ เจ้านั้นขนาด
ผมต่อรองผลประโยชน์เป็น 10 ต่อ 0 เขายังยอมผมเลย

พอเห็นว่าผมเอาแต่ลังเล ฮุกพูรีก็ขี้ม้าง

“ข้าไม่รู้หรอกนะว่าเหตุใดเจ้าจึงยังคงดำรงอยู่ได้ แต่ดูเหมือนว่าจะเหลือ
เวลาไม่มากแล้วใช่ไหม”

รู้สึกได้ว่าอุณหภูมิร่างกายลดต่ำลงมาตั้งแต่เมื่อครูนี้อแล้ว [กำแพงที่สี่] เอง
ก็เริ่มทิ้งช่วงการเล่าเรื่องนานขึ้นๆ

[ร่างของคุณกำลังดับสูญ]

ผมพยายามเต็มที่แล้วที่จะไม่แสดงออกมาให้ฮุกพูรีเห็น แต่ดูเหมือนว่า
ตัวตนของผมกำลังตกอยู่ในสภาวะสับสนเป็นอย่างมาก

มีแต่จะต้องกลับคืนสู่ซันริโอในทันที หรือไม่ก็เอา ‘ร่างอวตาร’ ร่างใหม่มา
ไว้ในกำมือให้ได้ ไม่อย่างนั้นสภาวะแตกสลายก็จะยิ่งดำเนินไปอย่างรวดเร็วขึ้น
เรื่อย ๆ

“คิมดกจาผู้โง่เขลาครุ่นคิด ให้ตายเถอะ ต้องให้เรื่องเล่าเรื่องไหนล่ะเนี่ย”

...ฉันเองก็อดอดใจแทบบ้าอยู่แล้ว เวลาแบบนี้ยามากวนได้มัย

“ในตอนนั้นเอง นัยน์ตาของคิมดกจาก็พลันสังเกตเห็นเรื่องเล่าเรื่องหนึ่ง”

สังเกตเห็นบ้าอะไร...หืม?

ผมแผล่หยุตชะงักไปชั่วเสี้ยววินาที จะว่าไปยังมีเรื่องเล่าเรื่องนี้อยู่เนะ

“จันเรื่องนี้เป็นไง”

เรื่องเล่าระดับตำนาน ขณะเดียวกันก็ไม่มีคุณสมบัติอะไร แต่แค่การ
มีตัวตนของเรื่องราวเรื่องนี้ก็มากพอที่จะดึงดูดความสนใจของ ‘ฮุกพูรี’ ได้

“เรื่องเล่านี้...”

“เป็นไง ถูกใจใช้มั้ยละ”

ฮกพูร์มองสำรวจทุกด้านของเรื่องเล่าอย่างไม่อยากเชื่อ นัยน์ตาลันโหว
ราวกับกำลังคิดว่าไม่มีทางที่จะมีเรื่องเล่าแบบนี้อยู่ ทันทีที่นิ้วเรียวยาวของฮกพูร์
สัมผัสเข้ากับหน้าต่างระบบ เนื้อหาของเรื่องเล่าก็ฉายซ้ำอีกครั้ง

พลัก! พลัก! พลัก!

หมัดของผมกระหน่ำทุบตีโทแกบีระดับกลางบาลูลอย่างโหดเหี้ยม ทุกครั้ง
ที่ใบหน้าของโทแกบีเกิดแผลฉกรรจ์ สีหน้าของฮกพูร์ก็ยิ่งตกตะลึง

เรื่องเล่า ‘ผู้เหยียดหยามนักเล่าเรื่อง’

ต่อให้มอบเรื่องเล่านี้ให้อีกฝ่าย ผมก็ยังเหลือเรื่องเล่าระดับตำนานอีกตั้ง
ห้าเรื่อง ระดับชั้นของผมก็คงไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายนัก และแน่นอนว่าฮกพูร์
จะต้องชื่นชอบเนื้อหาแบบนี้ พวกนี้แค่ได้ยืมใครต่อใครโทแกบีก็ชอบใจกันแล้ว
ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่พวกเขาจะไม่ชอบเรื่องเล่าที่ผมลงมือทุบตีโทแกบี

“คื๊ๆ...วะฮ่าๆๆๆ!”

เสียงหัวเราะเริ่มจากแผ่วเบา เพียงไม่นานก็ระเบิดออกเป็นเสียงหัวเราะ
ดังลั่น ผมเฝ้ารอให้อีกฝ่ายดื่มด่ำกับความสุขนี้อย่างเต็มที่

“ได้ ช่ายอมรับเรื่องนี้เอาไว้ เป็นเรื่องเล่าที่น่าพอใจยิ่งนัก”

“ถือว่าเจรจาเสร็จเรียบร้อยแล้วใช่มั้ย”

“แต่คำตอบแทนแค่นั้นก็ยังขาดไปหน่อยนะ เรื่องเล่าที่เจ้ามอบให้ข้า
มีคุณค่าด้านความหายาก แต่คุณค่าในด้านประสิทธิภาพแทบจะเป็นศูนย์”

...นึกแล้วเชื่อว่าต้องพูดแบบนี้ ผมรีบกล่าวเสริมออกไปอย่างรวดเร็ว

“ฉันฉันจะให้ ‘กองทัพนันทมิตรถึงและซิลลา’ เพิ่มไปด้วย”

“ก็ยังไม่พออยู่ดี ถ้าเจ้าอยากจะเจรจากันต่อ เช่นนั้นคงต้องเปลี่ยนข้อตกลง
ของการเจรจาล่ะ”

“เปลี่ยน? ยังไง”

“อย่างที่เคยบอกไปก่อนหน้านี้ เรื่องที่เจ้าต้องการขอร้องข้ามีอยู่สองเรื่อง
หนึ่งคือ กลับคืนสู่ ‘ซินาริโอ’ สองคือ ได้รับ ‘ร่างอวตาร’ ร่างใหม่”

ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถาม

“หมายความว่าด้วยเรื่องเล่าเรื่องนี้ นายจะยอมรับฟังคำขอแค่หนึ่งในสองข้อ

อย่างนั้นหรือ”

“ถูกต้อง พุดให้ถูกคือข้าสามารถช่วยเจ้าได้แค่ข้อที่สอง ได้รับ ‘ร่างอวตาร’...
ได้รับร่างอวตาร แน่หนอนว่านั่นเป็นเรื่องที่สำคัญ แต่ว่า...

“ทำไมถึงกลับคืนสู่สินาริโอไม่ได้ เดิมทีเรื่องแค่นี้ก็น่าจะช่วยกันได้อยู่แล้ว
ไม่ใช่หรือไ้”

“พุดเหมือนเจ้ารู้อะไรมา”

“ก็เคยไ้ยีนมาบ้าง”

“ที่ถูกคือต้องบอกว่าเคยอ่านมา ไม่ใช่เคยไ้ยีน ฮกพูริมองนัยน์ตาของผม
ก่อนจะเอ่ย

“อืม...ถ้าเป็นตอนปกติก็คงพอจะยอมรับคำตอบแทนแทนไ้ได้ แต่สถาน-
การณ์ตอนนี้มันค่อนข้างพิเศษอยู่มาก”

“พิเศษ?”

“เพราะเรื่องทั้งหมดที่เจ้าก่อ สำนักงานประจำเขตพื้นที่คาบสมุทรเกาหลี
กับพวกเนบิวลาทั้งหมดถึงไ้ตื่นตัวกันใหญ่”

พอจะรู้แล้วว่าหมายถึงเรื่องอะไร ฮกพูริกล่าวต่อ

“การส่งผู้ถูกเนรเทศกลับคืนสู่สินาริโอต้องใช้แรงมากกว่าที่คิด เป็นหนึ่งใน
เรื่องที่ผลาญความเป็นไ้ได้มากที่สุดไนสตาร์สตรึมเลยทีเดียว อย่างที่เจ้าเองก็รู้ดี
ความเป็นไ้ได้แปรผันตรงกับ ‘ความสนใจ’ ”

“หมายความว่าสถานการณ์อย่างตอนนี้ที่มีสายตาจับจ้องอยู่มากมาย
จำเป็นต้องชำระความเป็นไ้ไ้จำนวนมากมหาศาล”

“ใช่ อีกอย่าง ข้าเองก็ไ้รู้ว่าเพราะเหตุไ้หัวหน้าสาขาประจำสำนักงาน
จึงถึงกับออกหน้าด้วยตัวเอง ช่องทางที่เคยติดต่อทำการค้าถึงไ้ถูกปิดหมด
กล่าวไ้ว่ารุตที่สามารถไ้เดินทางกลับสู่สินาริโอบนโลกแทบจะถูกปิดตายทั้งหมด
กว่าไ้ได้ ต่อให้เจ้าจ่ายราคาสูงกว่านี้ก็ยังเป็นไ้ไ้ยากอยู่ดี”

“ไ้ไม่สามารถเดินทางกลับโลกไ้ได้ในตอนนี้แน่หนอ...สถานการณ์ดูจะไม่
ราบรื่นอย่างที่คิด ฮกพูริถามไนขณะที่มองหน้าผม

“น่าเสียดาย เช่นนั้นเจ้าจะรับร่างอวตารแทนไหม หากเป็นเรื่องเล่าระดับ
ตำนานแบบนี้ข้าก็พอจะมอบร่างอวตารที่พอจะไ้การไ้ได้ดีให้เจ้าไ้ได้ มีร่างอวตาร

ที่กู้คืนมาจากมิติฝั่งโลกรยูทรีอยู่หลายร่างพอดี”

ร่างอวตารฝั่งโลกรยูทรีทั้งนั้นหรือ เป็นข้อเสนอที่เฝ้าฝันใฝ่ใจมาก แต่ผม
สายหน้าปฏิสระ ต่อให้ได้รับร่างอวตารที่ดีแค่ไหนมา ถ้าไม่สามารถกลับคืนสู่
ชินาริโอได้ก็จะมีแต่จะกลายเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ ระดับความทนทานของร่าง
อวตารร่างใหม่คงจะพออยู่เวลาได้บ้าง แต่ถ้าสุดท้ายกลับคืนสู่ชินาริโอไม่ได้ การ
แตกสลายก็ยังคงดำรงต่อไปไม่เปลี่ยนแปลง

ฮกฟุริเองก็คงจะรู้เรื่องนี้ ถึงได้ยื่นข้อเสนอแบบนี้ให้ผม

เขาคงกะว่าถ้าร่างอวตารร่างใหม่ที่ได้รับมาเสียหายจากบทลงโทษในการ
เนรเทศก็จะได้แย่งเอาเรื่องเล่าเรื่องอื่นๆ ไปจากผมด้วยการเจรจาข้อตกลงกันใหม่
สินะ...ผมตัดสินใจไล่ต้อนให้หนักแน่นกว่าเก่า

“ฉันต้องกลับไปยังชินาริโอให้ได้ เรื่องนี้สำคัญกว่าเรื่องร่างอวตาร”

“อืม...คงยาก”

“ไม่ใช่โลกมนุษย์ก็ไม่ใช่เป็นไร ถ้าแค่เข้าชินาริโออันละ พอไหวมั๊ย”

ฮกฟุริเองก็หลุดจากชินาริโอของคาบสมุทรเกาหลีได้ด้วยวิธีการเดียว
กันนี้ เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรจะมึนงงอะไรห้ามผมทำ ทว่าฮกฟุริกลับส่ายหน้า

“มีบางที่ที่ข้าพจะหาให้ได้ แต่ทางนั้นยังต้องใช้แรงหนักกว่าเดิม เรียกร้อง
ความเป็นไปได้จำนวนมากกว่าชินาริโอหลบหนีธรรมชาติเสียอีก”

“...ไม่มีทางเลยจริงๆ นะเธอ”

ผมสนใจเขย่าหน้าต่างเรื่องเล่าพลางเอ่ยยั่ว โทแกบีระดับกลางบาลูลที่ถูก
ต่อจจนกลายเป็นก้อนเลือดในอากาศเองก็สั่นคลอนไปพร้อมกัน

“นี่เป็นเรื่องเล่าหายากกว่าที่นายคิดเยอะนะ ในโลกทั้งหมดจะมีอวตาร
คนไหนได้รับเรื่องเล่าจากการทูตโทแกบีอีกหรือไง”

“อืมมมม...”

“ลองจินตนาการถึงภาพตอนนายได้ไอ้อวตารเพื่อน ๆ เวลาเอามันติดก้อน
เนื้องอกไปด้วยดูสิ”

ฮกฟุริมีสีหน้าดูทรมานใจอยู่ครู่ใหญ่ เขาคิดจนปวดหัวแล้วปวดหัวอีก

[ตัวตนของคุณอยู่ในสภาวะอันตราย]

[กรุณาหาร่างอวตารร่างใหม่หรือกลับคืนสู่ชินาริโอ]

[ตัวตนของคุณไกล่ดับสูญ]

ในที่สุดฮกพริผู้หรรษาใจก็เปิดปากขึ้น

“มีอยู่หนึ่งที่เจ้าจะไปได้”

“ที่ไหน”

วินาทีนั้นเอง มุมปากของฮกพริกก็พลันวาวแสงสว่างดูน่าขนลุก

“โลกปีศาจ”

โทนเสียงดังเอื่อยถึงสิ่งที่ชั่วร้ายออกมา เขามองสีหน้าของผมแล้วก็หัวเราะออกมาเหมือนกำลังคิดอะไรสักอย่างอยู่

“ไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวหรอก โลกปีศาจเองก็เป็นดินแดนที่มีผู้คนอาศัยอยู่ อีกอย่าง ร่างกายของเจ้ายังเหลือโอปีศาจอยู่มากพอ ต่อให้ไปที่นั่นในตอนนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่เสี่ยงเสียเท่าไร”

“โลกปีศาจเองก็มีแบ่งแยกอยู่ไม่ใช่หรือไง จะส่งฉันไปที่ไหน”

“โลกปีศาจที่ 73 สถานที่ที่ไม่มีราชาปีศาจปกครอง และยังเป็นสถานที่ที่พวกพลัดถิ่นจากซินาริโอรวมตัวอาศัยอยู่กันมานาน”

โลกปีศาจที่ 73 นั้นหรือ ถ้าผมจำไม่ผิด โลกปีศาจนั้นเป็นหนึ่งในเขตพื้นที่ซินาริโอที่มีเส้นทางทับซ้อนกับ ‘ซินาริโอบนโลก’ ผมพยักหน้า

“ก็...ไม่เลวเท่าไร”

“กลับกัน หากข้าส่งเจ้าไปที่นั่น พวกข้าจะไม่สามารถมอบรางวัลตอบแทนเจ้าได้”

“แต่จะช่วยส่งฉันกลับคืนสู่ซินาริโอให้มั๊ย”

การเข้าไปในเขตพื้นที่ของซินาริโอไม่ได้หมายความว่าผมจะสามารถกลับคืนสู่ ‘ซินาริโอ’ ได้ เพราะผมเป็นตัวตนผู้ล้มเหลวในการเคลียร์ซินาริโอ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ สุดท้ายผมจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขาเพื่อเข้าสู่ซินาริโอ

ทว่าฮกพริกลับส่ายหน้าปฏิเสธ

“เรื่องนั้นตึงมือข้าเกินไป พวกเราทำได้เพียงแค่ช่วยส่งตัวเจ้าไปยัง ‘โลกปีศาจที่ 73’ เท่านั้น”

“พูดบ้าอะไร”

“แต่ข้าจะมอบข้อมูลให้เจ้าเล็กน้อย และก็จำเป็นต้องฟังดวงกับความพยายามสักหน่อย ถ้าเจ้าใช้ข้อมูลพวกนั้น เจ้าก็จะได้รับรางวัลอวตารและกลับคืนสู่ชีนาริโอได้”

“ฟังดูเหมือนเป็นข้อตกลงที่ฉันเป็นฝ่ายเสียเปรียบเลยนะ”

“เอาเป็นว่าพวกข้าเสนอให้เจ้าได้เพียงเท่านี้”

ผมเสริมทำเป็นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างช้าๆ เพราะตอนนี้ผมไม่มีสิทธิ์เลือกอะไรแล้ว

“ได้ ฉันยอมรับข้อตกลง”

อย่างไร้มนักก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ผมไม่จำเป็นต้องยื้อเวลาให้ยิ่งล่าช้าไปกว่านี้ ผมเปิดหน้าต่างระบบแล้วส่งเรื่องเล่าให้อีกฝ่าย

[คุณได้ทำการจ่ายชำระเรื่องเล่า ‘ผู้เหยียดหยามนักเล่าเรื่อง’]

ฮกพูรีพยักหน้า

“รับชำระค่าตอบแทน”

ฮกพูรีกวาดลั้นเอาเรื่องเล่าที่ได้รับจากผมกลืนลงคอ ก่อนเนือบนหน้าสั้นกระเพื่อมพร้อมกับส่องแสงสีฟ้าสว่าง ฮกพูรีฉีกยิ้มกว้างด้วยความพอใจ ก่อนจะสุดลมหายใจเข้าอย่างช้าๆ

วูมมมม!

ฮกพูรีสูดอากาศเข้าปอดด้วยพลังประหนึ่งดูดกลืนทุกสิ่งรอบกาย พอสังเกตดูอย่างละเอียดแล้วถึงได้เห็นว่าไม่ได้มีเพียงแค่อากาศเท่านั้นที่ถูกดูดเข้าไป

ปริภูมิเวลาส่วนหนึ่งของพื้นที่โดยรอบก็ถูกดูดเข้าไปพร้อมกับลมหายใจของฮกพูรีด้วย ท้องของฮกพูรีพองขยายใหญ่กว่าเดิมหลายสิบเท่า ก่อนจะหดตัวลงพร้อมเสียงร้องครางสนั่น

ฮกพูรีพ่นเอาพื้นที่ออกมาจากปาก พื้นที่นั้นดูคล้ายกับภาพโมเสก ก่อตัวเป็นทางเดินรูปวงรี พื้นทางเดินไปปรากฏให้เห็นทัศนียภาพของโลกอื่นซึ่งต่างจากที่แห่งนี้

“รีบเข้าไปซะ มันคงสภาพอยู่ได้สั้นมาก ไม่เหมือนประตูดมิติหรอกนะ”

ผมกระโดดเข้าไปในทางเดินนั้นอย่างไม่ลังเล

[ร่างของคุณกำลังทำการเคลื่อนย้ายไปยังปริภูมิเวลาใหม่]

วินาทีที่กระโดดเข้าไปในนั้น ผมรู้สึกราวกับห้วงอวกาศรอบกายกำลังขยับดวงดาวมากมายเคลื่อนที่ดุจฝนดาวตก ผมโยยบินท่องไปบนท้องฟ้าราตรีของ<สตาร์สตรีม> เขตพื้นที่ซินาริโอจำนวนนับไม่ถ้วนกลายเป็นเศษชิ้นส่วนของเรื่องราวและฟุ้งผ่านรอบกายของผมดังลูกธนู

[<สตาร์สตรีม> สังเกตเห็นตัวตนของคุณ]

ทันใดนั้นสายตาคู่หนึ่งก็จับจ้องมายังผม

[<สตาร์สตรีม> มองผ่านตัวตนของคุณ]

และเพียงครู่สายตาคู่นั้นก็หายวับไป

กระแสไฟฟ้าแรงต่ำเข้าล้อมร่างของผม แต่ก็เพียงเท่านั้น ฮกฟุรีคงจะยอมจ่ายความเป็นไปได้ที่จำเป็นให้แล้ว การเดินทางข้ามห้วงอวกาศอันแสนสั่นลั่นสุดลง เพียงครู่ผมก็รู้สึกได้ถึงแรงโน้มถ่วงของเรื่องราวอันรุนแรงที่ดึงดูดผมเอาไว้

[คุณมาถึงชายแดนเขตพื้นที่ซินาริโอแล้ว!]

ผมร้องครางขณะตกลงมาบนพื้นที่เต็มไปด้วยดินโคลน แรงกระแทกนั้นส่งผลกระทบต่อร่างกายของผม ผิวกายที่กระแทกกับพื้นดินเริ่มแตกร้าวที่ละน้อย

[ตัวตนของคุณกำลังดับสูญ]

[เรื่องเล่าได้รับความเสียหาย]

[คุณจำเป็นต้องได้รับร่างอวตารร่างใหม่!]

ให้ตายเถอะ ผมใช้มียันพื้นหยัดกายลุกขึ้นยืน คราวนี้นั้นรกของจริงได้เริ่มขึ้นแล้ว

“เฮือก...”

ตัวอักษรไหลทะลักออกมาจากรอยแตกทั่วร่าง บริเวณที่อันตรายที่สุดคือตำแหน่งหัวใจ

[เรื่องเล่าการถือกำเนิดของคุณกำลังรั่วไหล]

ถ้าไม่รีบหาร่างอวตารแล้วปิดบาดแผลให้ไว ผมคงได้ตายเพราะเรื่องเล่าพังทลายแน่

ผมหันไปมองรอบกายอย่างรวดเร็ว ฮกฟุรีบอกว่าจะส่งผมมายังสถานที่ที่ผมสามารถหาร่างอวตารร่างใหม่ได้ แสดงว่าแถวนี้ น่าจะมีตัวช่วยสร้างร่างอวตาร ทว่าหลังจากที่ผมมองสำรวจพื้นที่รอบๆ สีหน้าของผมก็นิ่งเกร็งไป

“ที่นี่...?”

รอบตัวคือภูเขาชะง่อนโศก ทันใดนั้นเองผมก็ได้ยินเสียงของฮกพูรี
ราวกับเขารอคอยการมาถึงของผม

- บางทีตอนนี้อาจจะไปถึง ‘เส้นขอบฟ้าแห่งชินาริโอ’ ของโลกปีศาจที่ 73
แล้ว

เส้นขอบฟ้าแห่งชินาริโอ ผมรู้จักนามของสถานที่แห่งนั้นดี สถานที่
รวบรวมเศษซากของชินาริโอที่ถูก ‘แผนกทำความสะอาด’ เก็บกวาด หรือพวกที่
โดนเนรเทศออกจาก ‘ชินาริโอ’ เหมือนอย่างผม ผมมองเศษซากเรื่องเล่าที่กลิ้ง
ไปมาก่อนจะร้องตะโกน

“เฮ้ย เดียวสิ! น้ำมันลานขย่ะชัดๆ เลยไม่ใช่หรือไง!”

- ที่นั่นเจ้าสามารถหาร่างอวตารที่พอจะใช้งานได้ แน่หนอนว่านั่นจะเกิดขึ้น
ในกรณีที่เจ้าหาสิ่งที่เอามาใช้ประกอบร่างได้นะนะ ช่างเถอะ เจ้าจะไปหามันได้
ยังไงก็ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกข้าอยู่แล้ว

“ไอ้เวร...”

พวกฮกพูรีไม่ได้คิดจะเจรจาข้อตกลงที่ยุติธรรมกับผมตั้งแต่แรกอยู่แล้ว
เพราะถ้าหากผมตายที่นี่ พวกเขาก็แค่ไถ่ผลมากอบโกยเรื่องเล่าไปก็เรียบร้อยแล้ว

- ภาวนาให้พรแห่งเส้นขอบฟ้าสถิตอยู่กับเจ้าก็แล้วกัน

ผมทรุดตัวลงนั่งอยู่บนพื้นด้วยความตะลึงงัน ตัวอักษรมากมายไหล
พรุ้งพรูออกมาจากหัวใจ ถ้าปล่อยเอาไว้แบบนี้ ไม่ถึงห้านาทีผมคงดับสูญแน่

「และไม่นานหลังจากนั้น สีหน้าของคิมดกจาก็เริ่มแปรเปลี่ยนไป」

ผมกวาดสายตามองรอบกายอย่างช้าๆ จะกระทั่งมันแน่ใจว่าไม่รู้สึกลึถึงสายตา
ของฮกพูรีจากที่ใดทั้งสิ้น

「นัยน์ตาที่เคยเปี่ยมไปด้วยความตื่นตระหนกเริ่มกลับคืนสู่ความนิ่งสงบ
ปากที่เคยอ้ากว้างเหมือนคนโง่ปิดลง ในที่สุดคิมดกจาก็จัดเสื้อผ้าแล้วพึมพำ
เสียงแผ่ว」

“ลำบากชะมัด”

「คิมดกจา เล่นละคร ไม่ได้เรื่อง」

“...สังเกตเห็นด้วยหรือ”

ผมหมุนคออย่างเชื่องช้าแล้วหยดกายลุกขึ้นยืนอย่างตุลัตุล อาจะเป็นการเล่นละครที่น่ารำคาญไปหน่อย แต่ผมก็ต้องทำเพื่อหลีกเลี่ยงความสงสัยของฮกพูรี

「จะปล่อยให้โดนจับได้ว่าตั้งใจจะมาที่นี่ตั้งแต่แรกไม่ได้เด็ดขาด ในเมื่อคิดจะเก็บข่าวลือที่รู้เอาไว้ให้ได้มากที่สุดและคว่ำสิ่งที่ต้องการมาไว้ในกำมือ ก็จำเป็นต้องเล่นละครระดับนี้แหละ」

ผมฟังเสียงพูดคุ้ยของ [กำแพงที่สี่] ไปพลางมองสำรวจซากปรักหักพังรอบกายอย่างนิ่งสงบ

“...จะว่ามาได้สำเร็จก็ไม่ผิด”

อย่างที [กำแพงที่สี่] บอกนั่นแหละ ผมคิดจะมาที่นี่ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว หรือจะบอกว่าสร้างเล่นละครยอมตายต่อหน้าพวกกลุ่มดาวเพื่อการนี้ก็ได้ ผมจับจ้องไปยังกองภูเขาขยะแล้วเริ่มลงมือค้นหารอบๆทันที

“อีก เจ็บ...”

แต่หัวใจที่เจ็บราวกับโดนสว่านเจาะก็ทำให้ประคองสติเอาไว้ได้ไม่ถนัดเลย [เรื่องเล่าการถือกำเนิดของคุณกำลังชำรุด]

เรื่องอื่นเป็นแค่การเล่นละคร แต่ความเจ็บปวดนี้ไม่ใช่เรื่องโกหก ผมพยายามประคองสติที่แทบจะดับวูบอยู่รอบร่อ ขณะเดียวกันก็นึกถึงเนื้อเรื่องใน ‘สามวิธีรอด’

「รอบที่ 111 ของยูจุงฮยอก สถานที่ที่ยูจุงฮยอกผู้ถูกเนรเทศออกจากซินริโอเดินทางมาเพื่อรวบรวมกองกำลังของตัวเอง」

「โลกปีศาจที่ 73 ‘เส้นขอบฟ้าแห่งซินริโอ’」

「ที่ลานทิ้งขยะแห่งนั้น ยูจุงฮยอกได้รับ ‘ร่าง’ ใหม่ของตน」

ทว่าต่อให้พยายามมองหาแค่ไหนก็มองไม่เห็นเรื่องเล่าที่พอจะเอามาใช้เป็นวัสดุในการสร้างร่างอวตารร่างใหม่ได้เลย เดิมที ‘เส้นขอบฟ้าแห่งซินริโอ’ เป็นสถานที่ที่รวบรวมเรื่องเล่าที่ชำรุด การมองหาร่างอวตารที่พอจะใช้การได้จากที่นี่จึงแทบเป็นไปไม่ได้

แต่นั่นก็เป็นแค่กรณีทั่วไปเท่านั้น

“เปิดใช้งานสิทธิพิเศษของคุณลักษณะ”

[สิทธิพิเศษของคุณลักษณะ ‘ยิราฟแห่งลามาร์ก’² ถูกเปิดใช้งาน!]

คุณลักษณะวิวัฒนาการที่ผมจ่ายไปสามแสนเหรียญเพื่อซื้อหามา ‘ยิราฟแห่งลามาร์ก’ คุณลักษณะที่ถูกเก็บไว้ในกล่องไอเท็มที่บียของทั้งไว้ให้ก็คือสิ่งนี้แหละ

[เริ่มใช้งานสิทธิพิเศษ ‘ค้นหาปัจจัยวิวัฒนาการ!']

[ทำการค้นหาเศษชิ้นส่วนเรื่องเล่าที่คุณสามารถดูซ้ำได้!]

พอผมหลับตาลงช้า ๆ แล้วลืมตาขึ้น นัยน์ตาของผมก็มองเห็นลานเก็บขยะเป็นสีแตกต่างกันไป

[เศษชิ้นส่วนเรื่องเล่าได้ถูกค้นพบแล้ว!]

เศษชิ้นส่วนเรื่องเล่าส่องแสงสว่างสีขาว อย่างน้อยสำหรับผมแล้วที่แห่งนี้ก็จะไม่ใช่ ‘ลานเก็บขยะ’ อีกต่อไป

「แขนขาของปรมาจารย์ดาบผู้ถูกสหายลอบแทงข้างหลัง」

「สมองส่วนหน้าของพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ผู้ถูกฉีกกระชากกลืนกินอย่างเหี้ยมโหด」

「หัวใจของโกลด์ดราagoonตัวน้อยผู้ถูกอุตรเทพทิ้งร้างจนตาย」

อ้างอิงจากการตั้งค่าของ ‘สามวิธีรอด’ สิทธิพิเศษของ ‘ยิราฟแห่งลามาร์ก’ จะดูซึม ‘เรื่องเล่าที่ชำรุด’ พวกนั้นแล้วสร้างร่างกายขึ้นมาใหม่

“...เริ่มจากอันนี้ก็แล้วกัน”

ผมค่อย ๆ ยื่นมือออกไปหาหัวใจที่ส่องแสงสีแดงดูน่ากิน

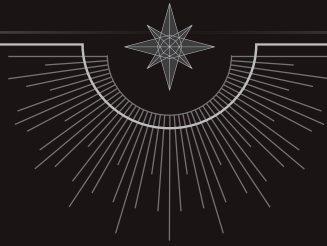
²ฌอง-แบพติสต์ ลามาร์ก (Jean-Baptiste Lamarck) นักชีววิทยาชาวฝรั่งเศส เจ้าของแนวคิดกฎแห่งการใช้และการไม่ใช้ (Law of Use and Disuse) ดั่งมีใจความสำคัญว่า ลักษณะของสิ่งมีชีวิตผันแปรได้ตามสภาพแวดล้อม อวัยวะใดที่ใช้บ่อย ๆ ย่อมขยายใหญ่ขึ้น ส่วนอวัยวะที่ไม่ได้ใช้จะค่อย ๆ ลดขนาดและสลายไปในที่สุด โดยหนึ่งในตัวอย่างที่ถูกยกขึ้นมาอ้างอิงคือการที่ยิราฟมีคอยาวจากการพยายามยืดเหยียดเพื่อกินใบไม้บนต้นไม้สูง ซึ่งลักษณะทางกายภาพนี้ก็ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ยิราฟในปัจจุบันจึงมีคอยาวต่างจากยิราฟยุคอดีต

ตำแหน่ง ‘ราชาปีศาจอันดับที่ 73’ ตกเป็นของคิมดกจา
ตามด้วยการที่เขาเสียสละชีวิตตัวเองอีกครั้ง

[ร่างอวตารของคุณดับสูญโดยสมบูรณ์]
[คุณล้มเหลวในการดำเนินซินาโรโอ]
[คุณถูกเนรเทศออกจากซินาโรโอ]

ร่างกายไม่มีแล้ว โลกให้กลับไปก็ไม่มีด้วย
สิ่งที่ต้องทำตอนนี้คือการหาซินาโรโอแล้วเข้าไปดำเนินเรื่องราวให้ได้
ไม่จั้นแม้แต่ดวงวิญญาณเขาก็รักษาไว้ไม่อยู่
และดูเหมือนว่ามีเพียงสถานที่เดียวที่เขาสามารถมุ่งหน้าไป
...โลกปีศาจที่ 73
สถานที่ซึ่งแทบจะไม่มีกลุ่มดาว นักเล่าเรื่อง และความหวังใด ๆ

* * *

ตำแหน่ง ‘ราชาปีศาจอันดับที่ 73’ ตกเป็นของคิมดกจา
ตามด้วยการที่เขาเสียสละชีวิตตัวเองอีกครั้ง

[ร่างอวตารของคุณดับสูญโดยสมบูรณ์]
[คุณล้มเหลวในการดำเนินชีนารีโอ]
[คุณถูกเนรเทศออกจากชีนารีโอ]

ร่างกายไม่มีแล้ว โลกให้กลับไปก็ไม่มีด้วย
สิ่งที่ต้องทำตอนนี้คือการหาชีนารีโอแล้วเข้าไปดำเนินเรื่องราวให้ได้
ไม่ทันแต่ดวงวิญญาณเขาก็รักษาไว้ไม่อยู่
และดูเหมือนว่ามีเพียงสถานที่เดียวที่เขาสามารถมุ่งหน้าไป
...โลกปีศาจที่ 73
สถานที่ซึ่งแทบจะไม่มีกลุ่มดาว นักเล่าเรื่อง และความหวังใด ๆ

* * *

หมวดนิยาย

ISBN 978-616-18-9255-9

กดลงอ่าน

